CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

> "AND NOW LORD, LORD, WHAT WAIT I FOR? MY HOPE IS IN THEE."
> Psalm 39:7

DE 22nd and 29th | No 526 - 16 PAC | BOX 312, STATION B, HAMILTON ONT

17th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment of postage in cash.

Het Jaar Onzes Heren

Verscheidene zakenmensen sluiten hun boeken af op 31 December. Dat wil zeggen, dat zij eens per jaar op die datum de eind-cijfers onder de ogen krijgen en dus kunnen zien of zij vooruit zijn gegaan, of achteruit, of dat zij op hetzelfde peil zijn blijven staan.

Het is een goed ding, dat de wet voorschrijft, dat je als zakenman eens per jaar een balans en een verlies- en winstrekening moet maken. Als die wet er niet was, zou menigeen het misschien niet doen. Er is enige moed voor nodig, vooral als de zaken niet zo florissant gaan, om de cijfers onder elkaar te zetten, want dat wil zeggen, dat je de werkelijkheid onder de ogen krijgt.

De wet schrijft niet voor, dat wij op 31 December een blik terug moeten slaan op het afgelopen jaar. Daarom doen velen het misschien wel niet. Want er is enige moed voor nodig om de werkelijkheid onder de ogen te zien. Wat hebben wij ervan gemaakt in 1961? Zijn wij vooruit gegaan, of achteruit of zijn wij op hetzelfde peil blijven staan? Waarschijnlijk heeft niemand daar boek van gehouden. Er is er Een, die het alles wel opgeschreven heeft in Zijn boek, maar dat boek is het onze niet en wij kunnen dat niet inzien.

Vanzelf komen allerlei gedachten op, als wij terugdenken aan wat plaats greep in dit jaar. Er zijn er onder ons, die heel moeilijke momenten hebben moeten doormaken. Zij mogen er nu achter staan, maar het leed en de moeite kunnen daarom nog wel schrijnen. Wat heeft het ze gedaan en wat hebben wij voor hen gedaan? Heeft het hen dichter bij God gebracht en hebben wij hen dichter bij God gebracht? Hebben zij Gods vertroosting in ons ervaren?

Wij zijn het er wel over eens, dat dit jaar verbazend snel is gegaan. In Canada, maar ook in het buitenland. Wie herinnert zich nog dat het nog geen jaar geleden is, dat de kranten vol stonden over Laos? Of dat er algemene stakingen waren in België? Of dat Zuid-Afrika de Commonwealth verliet? Of dat de kranten ons wilden doen geloven, dat Castro toch echt geen communist was en dat wij daarom zijn handelsdelegatie heel hartelijk in Ottawa hebben ontvangen? Dat allemaal is nog geen jaar geleden.

En wat zijn wij in eigen land opgeschoten? O zeker, met dankbaarheid hebben wij gemerkt, dat de economische recessie zich niet heeft voortgezet maar omstreeks de helft van het jaar plaats heeft gemaakt voor een opleving. Maar zijn wij over het algemeen verder gekomen? Heeft Canada meer invloed ten goede in de wereld gekregen? Wat hebben wij in de ogen van anderen als volk, als geciviliseerd volk met een Christelijke traditie, gepresteerd? Wat hebben wij zelf kunnen doen aan de culturele ontwikkeling van dit jonge land?

We hebben nu reeds verscheidene organisaties en wij zouden er niet graag kwaad van willen spreken. Maar kan het dienstig zijn, dat wij onszelf afvragen waarom wij die organisaties in het leven hebben geroepen en in het leven houden? Zijn zij gebruikt om waarlijk te integreren, om dit volk en dit land tot een zegen te zijn, of waren ze welkome schuilkelders, waarin wij bescherming voor onze opvattingen zochten?

Het is wel moeilijk om op al deze vragen een antwoord te geven. Het klinkt allemaal zo abstract. Maar we zouden balans opmaken, wij zouden een onderzoekende blik terug slaan. Naar het Bijbelwoord is het de mens eenmaar gezet te sterven en daarna het oordeel. Dat betekent toch maar niet alleen, dat wij allen eens de dood zullen ontmoeten, maar toch evenzeer dat wij slechts eenmaal kunnen leven! Wanneer de dood komt is het afgelopen. Wij kunnen het niet meer overdoen, want dan is het Gods tijd om de balans op te maken. Ook wat wij in 1961 hebben gedaan of hebben verzuimd, is voorbij en ligt te wachten op het oordeel.

Als wij zo zouden doorgaan kan het wel wat benauwend worden. Wij kunnen wel begrijpen dat velen het oude jaar begraven onder lawaai of quasi feestvieren. Er is moed voor nodig om de werkelijkheid onder de ogen te zien. Wij hebben ook dit jaar wel meermalen "Here, Here" geroepen, in ons persoonlijk leven, in onze kerken, in onze organisaties, maar de Heiland heeft zeer duidelijk gezegd, dat dit eigenlijk nog niets betekent. Wat gewicht in de schaal legt, is of de wil van de Vader is gedaan. Was dus ons streven en onze actie voor Hém?

Wij zouden niemand om een antwoord durven vragen op die laatste vraag, want wij weten allen wel van elkaar, hoe dit antwoord zou zijn. Wij hebben het wel goed bedoeld, ook al waren wij het niet altijd met elkaar eens en ook al denken wij verschillend over sommige dingen. Wij hebben het wel goed bedoeld, maar het kwam opnieuw weer niet toe aan Gods maatstaf. Neen, het was "ons jaar" niet. Gelukkig maar, dat het nooit ons jaar is, maar dat het het jaar "onzes Heren" is. Dit moge dan een ouderwetse uitdrukking zijn, maar het is een juiste uitdrukking. Het jaar was van Hem en voor Hem, ondanks ons. Wij kunnen het beter maar ronduit tegen de Here zeggen, dat wij in veel opzichten bedoelden Zijn Koninkrijk te bevorderen, maar dat wij in werkelijkheid dat Koninkrijk lelijk in de weg hebben gestaan, in ons persoonlijk leven en in ons werken tesamen. En wij kunnen beter het zoenbloed van de Heiland inroepen over heel ons leven van 1961.

Want — en dit is een wonder — Hij gebruikt ons toch. God zegt toch niet tegen ons: je hebt er niets van terecht gebracht en daarom kan ik je taak beter van je weg nemen. Als Jezus niet voor die tijd terugkomt, mogen de meesten van ons het nieuwe jaar weer ingaan. En al weet niemand wat er gaat gebeuren, wij mogen, wij moeten zien op de Overste Leidsman en Voleinder van ons geloof. Wij weten niet wat 1962 zal brengen, maar één ding weten wij wel: dat het ons verder brengen zal tot de volmaking van het grote Koninkrijk. Dat Koninkrijk is niet van deze wereld en daarom komt de wereld er tegen in opstand, Daarom komen wij er van nature tegen in opstand. Dat zullen wij ook in 1962 ervaren.

Maar komen doet het! Of het in 1962 zal zijn of later weet niemand, maar wij leven toe naar de dag, dat ze zullen komen van Oost en West, en Noord en Zuid, en uit ieder volk, en iedere natie en iedere taal; de dag dat van alle denkbare kanten de geroepenen zullen komen om aan te zitten aan het grote Avondmaal en getuige zullen zijn, dat de Zoon het Koninkrijk overdraagt aan de Vader.

Zullen wij daar allen bij zijn?

D. F.

LUTHER IN JAPAN

Uit Tokio wordt bericht dat de eerste 12 delen van een voorgenomen uitgave van Luther's werken in de Japanese taal in 36 delen, binnenkort zullen worden gepubliceerd.

De financiering van de uitgave van deze eerste sectie van 12 delen werd mogelijk gemaakt door bijdragen van de afdeling Theologie van de Wereld Federatie en de levensverzekering maatschappij van de Lutherse Broederschap in Amerika.

Het Lutherse Literatuur Genootschap dat in 1951 werd opgericht, exploiteert een uitgeverij en boekwinkel in Tokio en drie boekwinkels in andere Japanese steden. De totale omzet bedraagt meer dan $ 100.000 per jaar. (ICN)

Schuilend in zijn Schaduw

Kom met je hart, zo moe en zwaarbeladen,
om met je twijfel en je vragenlijst,
om met je ogen, die geen licht meer zagen,
om met je angst en je verslagenheid!

eef niet in visioen-doorweven nachten,
e scheepje is niet stuurloos in de storm . . .
eet, wat je in de toekomst staat te wachten,
st in de hand, die wereldrijken vormt.

om, open met mij nu het Boek, — als velen
ang vóór ons, die de nood der tijden drong —
ier glanst een schat, in woorden als juwelen:
e zangen, die Gods volk van oudsher zong.

"Wie in de schuilplaats van de Allerhoogste
gezeten is, zal overnachten in
de schaduw des Almachtigen" — vertroosting
oor elk van ons, die bang dit jaar begint.

Strek nu je hand . . . en neem in vol vertrouwen
Zijn lichtend woord, hang 't in je hart en huis,
want hoeveel kelders men ons ooit mag bouwen,
slechts in God's schuilplaats zijn we veilig thuis.

Tini Van Ameyde

The Lodge Problem

② - HISTORY

by Rev. C. Wm. Flietstra

As one examines the historical genesis of the lodge movement, a duality reveals itself. Many make the claim of its recent development on the continent. Others advance the conclusion that its philosophy is from the ancients. The established name of one of the oldest and most common lodge, namely "Ancient, Free, and Accepted Masons" (A.F. & A.M.) seems to present the validity of the latter conclusion.

Examination of this system, however, will prove both conclusions to be correct. It is in plain language a *hybrid product*. The contemporaneous or present character of such a system is found in its formal organization as a speculative and religious society of the 18th Century. Precisely in 1717 a governing authority known as the "*Grand Lodge of England*" was established in the famous Apple Tree Tavern of London, England. Two Protestant clergymen, Dr. John Theosophilus Desaguliers and Dr. James Anderson were influential in such organization. In the year, 1725, the original four lodges grew to a total of 64. Dr. James Anderson prepared a Book of Constitutions in 1723 which spelled out the policy of such a lodge toward religious affiliation. In this policy, this significant statement is made, "*that religion in which all men agree, leaving their particular opinions to themselves . . . by whatsoever denominations or persuasions they may be distinguished* ..."

From England itself, the Craft spread to the main continent and to the British colonies throughout the world inclusive of the early American colonies and Canada. Today, Masonry is firmly entrenched in both the U.S. and the British Commonwealth. The local lodge forms a sort of Pan-Protestant men's fellowship and membership therein is regarded as a symbol of respectability (Cf previous article).

The other side of this coin, namely its antiquity is likewise a legitimate claim when seen in its true perspective to their philosophical teachings. On examination of the ritual and degrees, it becomes easily apparent that there is a synchretism between (1) citations of the sacred Scriptures, (2) humanistic moralism of modern reason, and (3) the paganistic ritual of many ancient religions inclusive of some which were existent in the history of Israel (as Baal-Peor).

Their basic signature of antiquity proves itself in their adherence to symbolisms and rituals which combine such pagan religions as Egyptian, Babylonian, Grecian, Arabian, and Persian. As we proceed in this series, the reader will

(Continued on page 2)

Wat wij beleefden

Het jaar, dat wij thans gaan besluiten, kenmerkte zich door veel internationale spanningen, die vooral teweeg werden gebracht door een toenemende tegenstelling tussen de Verenigde Staten en Rusland. Er is vrijwel niemand, die gegronde hoop koestert, dat deze tegenstelling op de korte of lange duur niet tot een open conflict zal leiden. Het heeft er veel van dat men in Rusland voor de regering onder President Kennedy niet veel ontzag heeft. Na zijn ambtsaanvaarding heeft President Kennedy wel een heel vriendschappelijk bezoek gebracht aan Mr. Krushchev, doch de laatste gaf geen blijk erg geïmponeerd te zijn door het nieuwe staatshoofd. Hij heeft althans zijn tactiek van dreigen en nemen voortgezet en zich niet bevreesd getoond voor Amerikaanse verzekeringen, dat de V.S. zich garant stelt voor eigen rechten en die van kleinere staten.

DE VERENIGDE NATIES

Intussen strekt de communistische invloedssfeer zich gestadig uit, vrijwel overal in de wereld. Van sommige zijden wordt zelfs beweerd, dat de Verenigde Naties een instrument zijn in Russische handen. In hoeverre dit waar is, is moeilijk te zeggen. Een feit is, dat Rusland zich blijkbaar niet stoort aan de organisaties en acties van de Verenigde Naties. Een duidelijk voorbeeld daarvan is de Kong. Toen Lumumba om het leven werd gebracht, heeft Rusland zeer duidelijk zijn misnoegen kenbaar gemaakt, maar over de huidige ontwikkeling zijn de Communisten opvallend stil. Het lijkt er veel op, dat zij hun tijd afwachten. De strijd, die momenteel daar gaande is, zou wel eens prachtig kunnen passen in hun plannen. Men kan rustig zeggen, dat in de Kongo een volledige oorlog aan de gang is, teneinde de eenheid van de Kongo te bewaren (of te bewerkstelligen). Maar het vreemde is dat de strijd gaat tegen Katanga, de provincie die zelfstandig wil zijn en zich niet wil laten voegen in een verenigde staat. Aan het hoofd van die provincie staat generaal Moise Tshombe, van wie bekend is dat hij "pro-Western" was. Het behoeft niet veel commentaar om te geloven, dat die pro-westerse houding in de Katanga provincie het zwaar heeft te verduren en heel gemakkelijk kan omslaan in een anti-westerse houding. Als het al niet zover is! Wij kunnen er zeker van zijn, dat er in de Kongo bepaalde figuren klaar staan om, wanneer de tijd daarvoor rijp is, gebruik te maken van de chaos en er een soort satelliet van Rusland van willen maken. Wij denken nu speciaal aan de in Moskou opgeleide Gizenga.

De gehele organisatie van de Verenigde Naties vertoont trouwens een vreemd beeld. Onder de sterker wordende opvatting, dat de mens gelijke rechten heeft, wordt blijkbaar ook verstaan, dat iedereen de verantwoordelijkheid van die rechten doorziet. Er is voldoende grond om te twijfelen of de reeks van nieuwe staten, die sinds 1945 (en vooral in 1961) zijn toegetreden als volaardige leden van de Verenigde Naties, kunnen beseffen wat dit lidmaatschap inhoudt.

Natuurlijk, met dit te zeggen legt men spoedig de schijn op zichzelf, liberaal te zijn en naar het oude kolonialisme terug te willen. Echter, ieder weldenkend mens weet, dat kolonialisme niet te verdedigen valt. Maar het is eveneens waar, dat bepaalde volken een goede opvoeding nodig hebben. Wil men het zo niet stellen en wil men de vraag opwerpen of het in het algemeen juist is de nieuwe staten te doen denken volgens westerse begrippen, dan moet men toch in ieder geval rekening houden met het feit, dat de nieuwe (vooral Afrikaanse) volken een vaak geheel andere gedachtengang en opvatting hebben. In 1945 telde de Verenigde Naties 51 leden, waarvan drie Afrikaanse. Nu zijn er 103 leden, waarvan er 29 een Afrikaanse staat vertegenwoordigen. Tegen deze achtergrond moeten wij ook de actie van de Verenigde Naties in de Kongo zien.

Iemand heeft opgemerkt, dat toen Dag Hammerskjold in zijn vliegtuig verongelukte, dit tevens de dood van de Verenigde Naties was. Deze opmerking moge wat overdreven lijken, er zit niettemin veel waarheid in.

THE COMMONWEALTH

In dit verband hebben wij moeite gehad de houding van de Canadese regering te volgen, toen zij in Londen sterk pleitte voor veroordeling van Zuid-Afrika, vanwege de apartheidspolitiek van dit land.

Men moge over die gehele apartheidspolitiek denken zoals men wil, maar het vuur werd de Zuid-Afrikaanse delegaties zo na aan de schenen gelegd in de Commonwealth Conference, dat er vrijwel geen andere houding overbleef dan te vertrekken. Dat wilde zoveel zeggen, dat men een land aan zijn lot overliet temidden van een werelddeel dat, kunnen wij gerust zeggen, verteerd wordt door ongebreideld nationalisme.

Het is maar van welke kant men de zaak beziet. Het bleek opnieuw dat oordelen gemakkelijker is, wanneer het eigen belang niet in het geding is, dan wanneer men bepaalde consequenties aan de lijve ondervinden moet. Onwillekeurig komt de tegenstelling nu bij ons op, dat toen de Zuid-Afrikaanse kwestie op tafel lag, Canada zich geroepen gevoelde sterk te pleiten voor het behoud van de eenheid van de Commonwealth. Toen echter een klein aantal maanden later de eventuele toetreding van Engeland tot de Europese Common Market in het geding was, vreesde Canada daarvan nadelige gevolgen te ondervinden. Maar toen bracht ditzelfde land het al of niet voortbestaan van de Commonwealth op het tapijt. De wijze waarop dit werd gedaan door onze regering had meer het karakter van een dreigement dan van een consequentie.

BELGIE

Een land, hetwelk de moeilijkheden dit jaar niet zijn bespaard is ongetwijfeld België. Het verlies van de Kongo liet zich pijnlijk gevoelen, maar het land werd bovendien geconfronteerd met de scherpe tegenstelling in eigen bevolking. De Belgische regering had in het begin van het jaar bezuinigingsmaatregelen voorgesteld, en dit was de druppel die de emmer deed overlopen. De jarenlang bestaande tegenstelling tussen Vlamen en Walen kwam tot een uitbarsting in algemene stakingen en demonstraties tegen de regering. Koning Boudewijn was juist op huwelijksreis met zijn vrouw, de voormalige Spaanse prinses Fabiola, doch deze plezierreis moest hij hals over kop onderbreken vanwege de ernstige moeilijkheden in zijn land.

EICHMANN

Het langdurige proces tegen Eichmann schijnt nu ten einde te lopen. Op grond van niet minder dan twaalf beschuldigingen is deze man veroordeeld vanwege zijn aandeel in de massamoorden op de Joden in het Duitsland van voor de oorlog. De gehele wereld heeft tijdens dit proces een resumé gekregen van de afschuwelijke toestanden die er met name heersten in het door Hitler zo hoog geroemde Derde Rijk.

DUITSLAND

Het wordt haast met de dag moeilijker zich een juist oordeel te vormen over de huidige en toekomstige toestand in Berlijn, en in feite van geheel Duitsland. Zal dit gebied zich culmineren tot de twistappel tussen Oost en West of zal het alleen een blikvanger zijn, waardoor precaire situaties in andere delen van de wereld aan de aandacht ontsnappen? In ieder geval hebben de Oost-Berlijners tesamen met de Russen een kolossale muur gebouwd, waardoor het vrijwel onmogelijk wordt om van het Oosten naar het Westen te ontsnappen. Dit is eigenlijk maar een vreemd woord: ontsnappen. Een Oost-Duitser is precies evenveel Duitser als iemand die in West-Duitsland woont, maar niettemin is hij niet vrij om van het ene plekje naar het andere in zijn eigen land te gaan. Het feit, dat zovelen het probeerden is toch wel een aanduiding, dat het in Oost-Duitsland verre van rooskleurig is. Maar laat niemand denken, dat het leven van een refugé aanlokkelijk is. Als men leest welke moeilijkheden moeten worden overwonnen om al die vluchtelingen onderdak, voedsel en werk te geven en als men zich indenkt welke spanningen het leven in barakken teweeg brengt, dan beseft men niet half hoeveel het waard is in een vrij land te wonen. Wij zijn toch niet beter dan die mensen?

IN CANADA

Men kan zeggen, dat het leven in Canada zonder veel schokken is verlopen. Er waren niet veel gebeurtenissen in het publieke leven, die bijzonder de aandacht hebben getrokken. Er zijn geen verkiezingen voor de federale regering geweest, doch men kan wel een toenemende spanning waarnemen tussen de politieke partijen, gezien het feit, dat men algemeen aanneemt, dat in 1962 een nieuwe regering zal moeten worden gekozen.

Canada is een politieke partij rijker geworden, de New Democratic Party. De basis en doelstelling van deze partij is zeker de onze niet, maar het valt niet te ontkennen, dat deze partij tenminste een beginsel ten grondslag heeft, zij het een socialistische. Als zodanig kan zij misschien dienstig zijn aan het kweken van principieel politiek besef, iets wat tot nu toe vrijwel in Canada niet werd gevonden.

De huidige regering heeft meer dan eens gemerkt, dat er een oppositie in Canada is. Meer dan dat zelfs. Zij heeft ook gemerkt, dat er een Senate — ofwel Eerste Kamer — zitting heeft. Dit kwam tot een culminatie, toen de regering overhoop lag met Mr. James Coyne. De laatste kon zich niet verenigen met de financiële politiek van de regering en maakte daarvan geen geheim. De regering meende echter, dat de goeverneur van de Bank of Canada zich heeft te voegen naar het regeringsbeleid en niet de regering naar het inzicht van de goeverneur. Het gevolg was, dat het tot een open conflict kwam, hetwelk aan de volksvertegenwoordiging werd voorgelegd. De House of Commons koos de zijde van de regering, doch de Senate haalde een streep door de rekening en stelde Mr. Coyne in het gelijk. Hierdoor had Mr. Coyne het initiatief in handen en bood toen aan de regering zijn ontslag aan. Wat daar in Mei en Juni van dit jaar gebeurde, zal stellig een plaats krijgen in de geschiedschrijving van Canada.

Een zeer ongewone staking vond plaats bij de Chemical Developments of Canada Ltd. te Longford Mills, in Ontario. De fabrieksdirectie had bepaald, dat voortaan te-

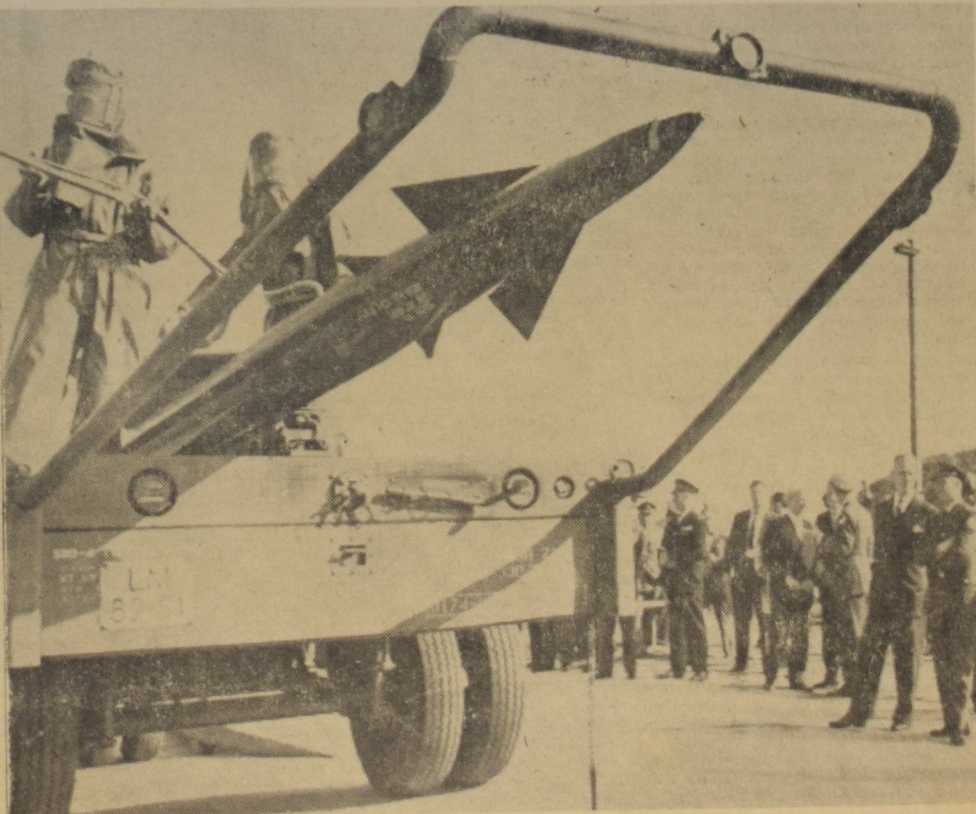

Deze geslaagde foto toont Koningin Elizabeth II, dragende de kroonjuwelen, op weg voor de plechtige opening van een nieuwe zitting van het Parlement in Londen. Engeland kwam in het afgelopen jaar voor vele moeilijke problemen te staan, waarvan het al dan niet aansluiten bij de "Common Market" en de relaties met de onafhankelijk verklaarde landen wel de moeilijkste waren. Zeer kortgeleden maakten de Koningin en haar gemaal een zeer vermoeiende reis naar Ghana.

Ook Koningin Juliana had in het afgelopen jaar vele staatsplichten te vervullen. Een welkome afwisseling van zovele officiële plechtigheden was ongetwijfeld het slagen van Prinses Beatrix voor het doctoraal examen Rechten aan de Rijksuniversiteit van Leiden. Een gelukkige Koningin en een stralende Prinses op weg naar het clubgebouw van de Leidse Vrouwelijke Studentenvereniging.

Nevenstaande foto toont het overdragen van Nike-raketten aan de Nederlandse luchtmacht, als onderdeel van de versterking van het Westen. Nederlandse militairen in speciale kleding demonstreren hoe zo'n raket van brandstof wordt voorzien.

vens op Zondag zou worden gewerkt, doch de werknemers tekenden hiertegen openlijk verzet aan. Ondanks veel morele steun, die de arbeiders ondervonden, hebben zij toch het onderspit moeten delven en hebben zij hun strijd na vier maanden moeten opgeven. Er wordt nu in Longford Mills Zondags gewerkt, hetgeen stellig niet tot eer van deze onderneming strekt.

Waar men in Nederland de gulden had gere-valueerd, zag de Canese regering zich genoodzaakt de Canadese dollar te devalueren. Doch wij hebben het allen zonder veel woorden genomen. Alle geïmporteerde goederen werden duurder, doch volgens de statistieken importeerde Canada de laatste tijd eerder meer dan minder.

IN EIGEN KRING

Nog in het begin van dit jaar werden wij opgeschrikt door het bericht van het tragisch overlijden van de Heer Frans P. Fuykschot, een man die zijn leven had gewijd aan de christelijke arbeidersorganisatie. Mr. Fuykschot kende de vakbeweging als vrijwel geen ander en in hem is een der vooraanstaande figuren in de ontwikkeling van het christelijk organisatieleven heengegaan.

In de lente van 1961 hebben de classes Eastern Ontario, Hamilton en Toronto zich tot de Minister-President gewend en in hem tot de regering van Canada, waarin werd gewezen op het op de Heilige Schrift gegronde recht en de plicht van de Overheid om in bepaalde gevallen de doodstraf toe te passen.

Het christelijk onderwijs in Canada kreeg gedurende dit jaar een bemoedigende stimulans, toen in Mei de Hamilton Christian High School officieel werd erkend. Vanzelfsprekend werd deze erkenning met vreugde en dankbaarheid begroet. Behoudens groei op het gebied van Christelijke lagere scholen, was er tevens een toeneming van de belangstelling voor christelijk middelbaar onderwijs te constateren. In British Columbia is een vereniging voor een Christelijke High School werkzaam, die reeds de mogelijkheid onder de ogen zag om een gebouw voor school in te richten. Wij wachten met spanning op berichten uit de West in hoeverre de plannen verwezenlijkt kunnen worden. Bovendien maakt men in London, Ont. en in Toronto plannen.

Verschillede grote samenkomsten vonden plaats, waarvan wij noemen de Ninth Calvinistic Rally in Lethbridge, Alta., de All Ontario Calvinistic Rally in Toronto, en de Eighth Annual Music Festival van de Christian Choir Association. Bijzondere aandacht vroegen (en ontvingen) de 41st Convention of the National Union of Christian Schools en de Unionville Conference van de Association for Reformed Scientific Studies. Deze laatste conferentie werd gevolgd door een tour van Prof. Van Riessen door Canada.

Ook op kerkelijk terrein werden de wieken verder uitgeslagen. De vijf Christian Reformed Churches van Edmonton beriepen en kregen Drs. M. Vrieze als hun eerste evangelisatie-predikant voor geheel Edmonton. En op verschillende plaatsen heeft men de bekende Ds. H. J. Hegger kunnen beluisteren, die speciaal de mogelijkheden besprak ten aanzien van evangelisatie onder Rooms Katholieke geestelijken. De gast in Canada was eveneens Ds. G. Lugtigheid, de bekende Hervormde predikant uit Den Haag.

Tot slot willen wij nog memoreren de verhoogde activiteit van de World Home Bible League, de organisatie die zich voornamelijk bezig houdt met het verspreiden van de Heilige Schrift. In eigen land heeft de (Canadian) World Home Bible League zich in het bijzonder het lot aangetrokken van de Frans sprekende bevolking (dit zijn circa zes millioen mensen op een bevolking van achttien millioen!). Gedurende het afgelopen jaar zijn daarvoor plannen ontworpen, waarmede een bedrag van minstens $ 250.000 gemoeid is. Binnenkort zullen wij daar wel meer van horen.

NEDERLAND

Van wat wij uit Nederland hoorden, trof min of meer onze bijzondere aandacht, dat H.M. Koningin Juliana in Maart haar 12½-jarig regeringsjubileum heeft gevierd. Het Nederlandse volk heeft dit jubileum met beide handen aangegrepen om aan zijn Koningin duidelijk te maken hoe sterk de band met het Oranjehuis nog steeds is, niet in het minst dank zij de regering van Koningin Juliana.

Wat even vrij veel stof deed opwaaien, maar waarvan wij later niet zoveel meer hebben gehoord, was het feit dat een aantal Hervormde en Gereformeerde predikanten een oproep deden uitgaan om tot uiteindelijke eenwording te geraken van de Hervormde Kerk en de Gereformeerde Kerken in Nederland. De initiatief-nemers hebben nogal wat critiek moeten horen over de wijze waarop zij hun verlangen kenbaar hebben gemaakt.

Iets wat niet vermeld werd, maar wat juist daardoor de aandacht trok, is dat het in 1961 75 jaar geleden was, dat de Doleantie plaats vond. Dit doet wat vreemd aan, ook al beziet men het van verschillende zijden. Tegen de achtergrond van het eenheidsstreven had men kunnen verwachten, dat men juist de Doleantie had aangegrepen om te zien of de gronden voor deze beweging nog steeds aanwezig waren. De andere kant is dat men zich opnieuw zou bezinnen, wat de Doleantie tot stand had gebracht. Maar Christelijk Nederland heeft daarover — voor zover wij weten — gezwegen, met uitzondering van "Jong Gereformeerd", dat er enige artikelen van de hand van Ds. G. N. Lammens aan heeft gewijd.

Iets van de geest van het verzet uit de oorlogsdagen heeft zich in November in Nederland doen kennen, toen de bevolking als geheel (met uitzondering van de communisten natuurlijk) protesteerden tegen de Russische kernbomproeven. Dit deed ons denken aan de bekende Februaristaking in Nederland als protest tegen de Jodenvervolging. In zulke ogenblikken blijkt de eenheid van het Nederlandse volk nog ongerept voort te leven.

Wij beseffen, dat wij verre van volledig zijn geweest in dit overzicht. Dit was ook niet de bedoeling. Wij hadden dan veel meer feiten en gebeurtenissen moeten releveren. Wij hebben slechts achterom willen zien, "opdat wij niet vergeten". 1961 is weldra historie, maar historie betekent Gods komen. Dit is een rijke gedachte, die wij gelovig het nieuwe jaar 1962 willen indragen.

MERRY CHRISTMAS
ЧЕСТИТА КОЛЕДА
VESELÉ VÁNOCE
С РОЖДЕСТВОМ ХРИСТОВЫМ
BOLDOG KARÁCSONYI ÜNNEPEKET
GLÆDELIG JUL
VESEL BOŽIČ
ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΑ
FROHE WEIHNACHTEN
MILADON SAID
HÄID JÕULUPÜHI
PRIECIGUS ZIEMAS SVETKUS
SRETAN BOŽIĆ
ВЯСЁЛЫХ КАЛЯДАЎ
LINKSMŲ KALĖDŲ
SARBĂTORI FERICITE
NOLLAIG SHONA DHUIT
NOLLAIG MHATH DHUIBH
NADOLIG LLAWEN
HOUSKAA JOULUA
GLAD JUL
GOD JUL
WESOŁYCH ŚWIĄT
ХРИСТОС СЕ РОДИ
GELUKKIG KERSTFEEST
VESELÉ VÁNOCE
ХРИСТОС РАЖДАЕТЬСЯ
FELIZ NATAL
BUON NATALE
ЧЕСТИТО РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО
JOYEUX NOËL

HET VEELTALIGE CANADA

In Canada spreekt men Engels. Dit is althans de voertaal. De regering van de provincie Ontario heeft echter gemeend, dat Kerstgroeten het best overgebracht kunnen worden in de moedertaal van de burgers. Zij kwam hierbij tot de ontdekking dat zij daarvoor 32 talen nodig had — en zelfs dan is er misschien nog wel een vergeten.

Hierboven geven wij een afdruk van de Kerstkaart die de regering van Ontario uitzond. Een origineel idee, dat tegelijkertijd een indruk geeft van de samenstelling van de huidige Canadese bevolking.

Hoe veelomvattend de wereldproblemen tegenwoordig zijn en hoevele veranderingen zich vooral in Afrika voltrekken laten de foto's linksonder en hiernaast zien. Op eerstgenoemde zien we hoe President Kennedy de hand schudt van Sir Abubakar Tafawa Balewa, eerste minister van Nigeria, die hulp en steun aan zijn land kwam bespreken. De andere foto laat zien hoe in de Koeweit-crisis een rijke olie-sheik in een fraaie limousine naar het front trok, tot verbazing van een arme Engelse korporaal...

De foto's rechtsbeneden tonen het grote contrast in de voedselsituatie in resp. West- en Oost-Berlijn. De West-Berlijnse winkels zijn ruim voorzien, terwijl de geringe aanvoer voor de winkels en marktstallen in Oost-Berlijn spoedig is uitverkocht.

Herkenbare Kerk

Onder deze titel schreef Dr. P. G. Kunst van Amsterdam, hetwelk verscheen in de Amsterdamse Kerkbode en ons werd toegezonden door een lezer. Wij zijn deze lezer, Mr. B. Bokhout te Kingston, Ont., dankbaar, omdat het ons de gelegenheid geeft kennis te nemen van het standpunt van de Gereformeerde Kerken in Nederland ten aanzien van de oecumene. Deze Kerken zijn niet aangesloten bij de Wereldraad van Kerken, maar zij hebben wel waarnemers naar de samenkomsten in New Delhi gezonden. De waarnemers waren Prof. Dr. C. G. Berkhouwer en Ds. E. G. Van Teijlingen.

Wij laten hieronder de tekst van Dr. Kunst's artikel volgen:

Naar New Delhi

De beslissing om afgevaardigden in een bepaalde kwaliteit naar de hoofdstad New Delhi te zenden is op de synode na breed en herhaald beraad met grote meerderheid genomen. De voorbereiding van deze beslissing heeft veel tijd gevraagd, omdat er door de gang van zaken in onze kerken niet weinigen zijn, die bevreesd worden zodra het woord "wereldraad" maar genoemd wordt. Anderen daartegenover menen, dat meedoen aan de oecumenische organisatie de remedie tegen alle kerkelijke kwalen mag heten. De golfslag van deze eb en vloed was ook in de synodale discussie duidelijk te herkennen. Toch is het aan het eind met duidelijke eenstemmigheid tot een positieve beslissing gekomen.

Onze kerken zijn al jaren achtereen bezig zich een weg te zoeken in de oecumenische samenleving van de kerken. Daar zit een niet te miskennen ontwikkeling in, die wij moeten vasthouden.

Twee lijnen zijn er duidelijk in te onderscheiden. De eerste is die van de samenleving met kerken van gelijke belijdenis en kerkinrichting. Na allerlei voorbereiding heeft deze beperkte oecumenische samenleving in de Gereformeerde Oecumenische Synode een georganiseerde vorm gekregen. Een voorlopige bespreking in Grand Rapids (Mich.) kreeg de wel wat verheven naam van First Reformed Ecumenical Synod. Dat was in 1946. Een latere vergadering, in 1949 te Amsterdam gehouden, kreeg na enige discussie ook weer de naam van Oecumenische Synode. Zo is het gebleven met de Synode van Edingburgh in 1953 en die van Potchefstroom in 1958.

Er wordt over deze vorm van oecumenische samenleving door voorstanders van de Wereldraad wel eens met enige geringschatting gesproken. Is dat een oecumenisch werk? Zit er in zulk pogen niet een brok overdrijving of gebrek aan bescheidenheid?

Het tegendeel is waar. De onderlinge steun van gelijkgezinde kerken in de hele wereld is een uiterst belangrijke aangelegenheid juist voor de oecumene. Ook als men de ogen ervoor openhoudt, dat de organisatie van zulk een wereldwijde kerkelijk Gereformeerde organisatie beslist geen eenvoudige opdracht is en dat er over de resultaten van vijftien jaar werken weinig te roemen valt, dan nog blijkt deze zaak de moeite waard. De Gereformeerde Oecumenische Synode kan een betekenisvolle functie in het verband van de Gereformeerde Kerken in de wereld vervullen. Er zijn zoveel gemeenschappelijke problemen, er is onderling zoveel uit te wisselen en te helpen werk is er genoeg.

Van meetaf hebben onze kerken echter begrepen, dat haar taak niet alleen gericht mag zijn op gelijkgezinde kerkelijke groeperingen. Op de synode van Zwolle, die in 1946 is gehouden, heeft men diepgaand gediscusseerd over de vraag of de gemeenschap, die onze kerken hebben te zoeken, zich alleen uitstrekt tot kerken en gelovigen, die ook de Gereformeerde belijdenis zijn toegedaan. In het besluit kwam te staan, dat de synode de roeping erkent om zoveel mogelijk de eenheid en samenwerking met alle ware Christgelovigen te zoeken.

Het bleek in de praktijk niet eenvoudig deze beslissing verder uit te werken.

In 1948 werd te Amsterdam de Wereldraad van kerken in zijn huidige vorm gesticht. Onderscheiden Gereformeerde Kerken traden toe; andere verklaarden zich tegen aansluiting. Deze situatie maakte het voor de Gereformeerde Oecumenische Synode van Amsterdam (1949) niet gemakkelijk tot een uitspraak over het oecumenische vraagstuk te komen. Een internationale commissie ter bestudering van het vraagstuk werd ingesteld.

De zaak werd voor de Gereformeerde Kerken niet eenvoudiger toen de synode van 's-Gravenhage in 1949 ook te maken kreeg met een andere oecumenische organisatie, de Internationale Raad van Christelijke Kerken, meer bekend als de I.C.C.C. In de boezem van onze kerken bleek groot verschil van opinie over de oplossing van het oecumenisch vraagstuk.

De synode van 1949 kreeg te maken met een rapport van een meerderheid en een minderheid in de kring van deputaten, die zich op deze vragen moesten bezinnen. Daaraan is ongetwijfeld te danken, dat in de besluiten weinig vooruitgang is te constateren. Erkend werd, dat onze kerken een oecumenische roeping en verantwoordelijkheid hebben ten aanzien van andere kerken. Tot aansluiting bij de Wereldraad werd echter niet besloten, omdat deze Raad wel een voortreffelijke basisformule stelt maar die niet handhaaft.

Drie jaar later — op de synode van Rotterdam 1952 — zijn onze kerken niet verder gekomen. Eerder geven de toegenomen beslissingen blijk van een duidelijke impasse. Publiek werd uitgesproken, dat het op dat moment beter was geen beslissing te nemen, omdat dan weer een nieuw twistpunt in onze kerken zou ontstaan, "terwijl deze kerken behoefte hebben aan rust en voorgezette positieve arbeid". En even later lezen we in het rapport, dat voor deze synode diende: Overtuigd van onze oecumenische roeping, is het moeilijk uw synode klaar en duidelijk te wijzen welke weg zij thans moet inslaan. Maar de oude spreuk: in dubilis abstine, onthoudt u in twijfelachtige gevallen, lijkt ook hier de beste weg te wijzen.

Heeft de synode van Rotterdam geen weg gezien om tot een positieve beslissing inzake aansluiting bij enige oecumenische organisatie te komen, zij herhaalde nadrukkelijk, dat de oecumenische roeping van onze kerken meer omvat dan alleen de gemeenschap met kerken van gereformeerde belijdenis, zoals deze in de Gereformeerde Oecumenische Synode beleefd wordt.

Het is achteraf gezien te betreuren, dat de bezinning op de oecumenische roeping van onze kerken jarenlang gekoppeld is aan de vraag over al of niet-aansluiting bij de Wereldraad. Wel wordt met grote eerlijkheid verklaard, dat onze kerken in de wereld een oecumenische roeping hebben; af en toe wordt uitgesproken, dat deze roeping verder rijkt dan de gemeenschap, die in de Gereformeerde Oecumenische Synode wordt gevonden; maar als het op de formulering van de roeping der kerken aankomt, spitst de bezinning zich toe op de vraag of de door de Wereldraad gestelde en nagestreefde eenheid schriftuurlijk verantwoord is.

Het was niet te verwonderen, dat de synode van Leeuwarden in 1955 te maken kreeg met een groot aantal stukken van kerkelijke vergaderingen, verenigingen en personen, die zich niet bevredigd verklaarden over de gang van zaken.

Men wilde toch wel graag weten welke inhoud de schriftuurlijke oecumenische roeping dan toch heeft. Door zich te beperken tot negatieuitspraken en algemene stellingen bleef een uiterst belangrijk vraagstuk onafgewerkt liggen.

Op die vergadering is besloten een nader onderzoek in te stellen naar de inhoud van de schriftuurlijke oecumenische roeping van onze kerken. Het resultaat van dit onderzoek is in 1959 aan de synode van Utrecht aangeboden. Deze heeft zich daar hartelijk mee verenigd.

Van dat moment af kan men spreken over het tasten naar een positieve koers. In vroeger jaren zijn onze kerken blijven steken bij de basisformule van de Wereldraad, die wel gesteld maar niet gehandhaafd werd. Nu wordt de aandacht gevraagd voor het feit, dat de basisformule niet als belijdenis wordt aangekondigd maar als een kerkelijk herkenningsteken. Wanneer over Jezus Christus als God en Zaligmaker wordt gesproken klinkt daarin een herkenbaar signaal. De kerk van Christus kan alleen maar als kerk functioneren als zij de band met haar Heiland en zijn openbaring bewaart en daarbij leeft.

Daarom komt de nadruk nu te liggen op de vraag of deze grondslagformule werkelijk functioneert als verzamelteken en wat daarvan het gevolg is. Is b.v. uit het weren van bepaalde unitarische kerkengroepen af te leiden, dat er toch een bepaalde verbandstucht wordt geoefend en niet elke kerk of groep van kerken zomaar wordt geaccepteerd?

Om daarover meer licht te hebben werd besloten de conclusies, waartoe het rapport van 1959 leidde, met de onderscheiden oecumenische organisaties in en buiten ons land te bespreken; van belang werd ook geacht, dat contact zou gezocht worden met de vrijgemaakte, de Christelijke Gereformeerde Kerken en met de Hervormde Kerk; bovendien ook met de in de Geref. Oec. Synode samenwerkende kerken.

Met naam en toenaam werd daarbij de Wereldraad genoemd. Daarom verwonderde het niet, dat de organisatoren van de derde Assemblee, die in New Delhi aan de gang is, een brief naar onze synode zonden met vraag of het nu niet gewenst zou zijn ook eens op de vergadering van de Wereldraad te komen kijken hoe deze kerkelijke ontmoeting verloopt en wat daar te beleven valt.

Het leek mij een eenvoudige zaak om zich daarover een oordeel te vormen. In de kerkelijke pers is na de beslissing van Apeldoorn om waarnemers te zenden op allerlei manier getracht daaruit meer af te leiden dan mogelijk is. Wie de uitvoerige bewoordingen van de overwegingen en de besluiten voor zich heeft en die eerlijk interpreteert, kan er alleen uit afleiden, dat onze kerken er bezwaar tegen gehad hebben om in een zo gewichtige zaak als de aansluiting bij enige oecumenische organisatie tot besluitvorming te komen als niet tevoren alle informaties en contacten benut waren.

De synode heeft zich daarbij niet door vrees laten leiden. Zij heeft vrijmoedigheid gevonden om afgevaardigden van onze kerken zelfstandig te laten rondkijken in het grote bedrijf van de Assamblee in New Delhi.

De vraag kan gesteld worden of het besluit van de Apeldoornse synode toch niet enige koerswijziging betekent. Vorige synodes hebben aansluiting bij de Wereldraad zonder meer afgewezen. Men wilde geen waarneming en geen afvaardiging. Nu wordt het studieonderzoek gekoppeld aan de waarneming en de bespreking. Contacten worden gezocht en gelegd naar alle zijden.

Wanneer ik het goed zie, weerspiegelt zich daarin een wijziging in ons denken en optreden. Jarenlang hebben wij over de schriftuurlijke oecumenische roeping ons beraden en ondertussen ons geoefend in "droogzwemmen". Daarin is een duidelijke kentering gekomen. Op tal van plaatsen ontstaan contacten met andere kerken; onze synoden zijn zich daarmee gaan bemoeien en hebben er richtlijnen voor gegeven. Het kan nu niet langer verwonderen, dat velen met de praktijk van onze schriftuurlijke oecumenische roeping willen bezig zijn.

Daarom is het bedenkelijk als deze pogingen worden getypeerd als meegaan met de middenorthodoxie, eenheid zoeken met vrijzinnigen en verzwakken van de belijdenis. In een van de bladen lees ik, dat een zware strijd met "vooraanstaande leidslieden in onze kerken" te wachten staat en dat "de dwaalleer binnengeslopen" is. Een dodelijk gevaar zou onze kerken bedreigen.

Dit zware geschut zal zijn uitwerking niet missen. Het zal het grote goed van onderling vertrouwen hier en daar wel treffen en er bressen in schieten. Bescheidenheid in het oordeel over de broeder is nu eenmaal niet de sterkste trek van sommige scribenten in het Gereformeerde kamp.

Wij hebben bij de voorbede voor het grote werk in New Delhi het gebed voor eigen kerken en haar positie tussen de andere kerken niet te vergeten.

Onze kerken moeten in Nederland en in de wereld herkenbaar blijven als leden van het ene lichaam.

Mensen op onze weg

Met een afschuwelijk geluid kwam de valbijl naar omlaag ratelen. Het was het hachelijkste moment van mijn leven. Ik wist het: Nog slechts een fractie van een seconde en dan zou mijn hoofd van mijn romp gescheiden worden en als een sinistere voetbal voor de kwebbelende en breiende huisvrouwen van Parijs rollen . . . Het geratel werd steeds sterker . . . sterker . . . Nu zou het gebeuren!

Met een enorme gil schoot ik overeind en wakker. Bijna tegelijkertijd vloog mijn man omhoog en begon me door elkaar te rammelen.

"Je laat me bijna doodschrikken met je gegil! Wat is er?"

"Ik moest onder de guillotine . . .", bracht ik er nog half overstuur uit. "Robespierre liet me naar het schavot slepen. Iemand had hem verteld dat ik "God save the Queen" gezongen had. Ik probeerde hem uit te leggen dat dat op de Koningin van Engeland sloeg en dat het absoluut niets met Marie Antoinette te maken had, maar hij geloofde me niet en ik moest evengoed onthoofd . . . 't Was afschuwelijk . . ."

"Jij met je boeken over de Franse Revolutie ook! Lees die dingen toch niet vlak voor je naar bed gaat. Als je er nu eenmaal niet tegen kunt . . ."

Ik wilde me verdedigen tegen deze honende opmerking, maar plotseling drong het tot ons door dat de telefoon ging. Dat was het geratel van de guillotine geweest!, dacht ik opgelucht. Mijn man sprong uit bed om de telefoon aan te nemen. Ik keek op mijn horloge: Kwart over twee! Lieve help, wie moet ons in het holst van de nacht hebben? vroeg ik me af. "Dat kon niet iets goeds zijn. Er zou toch niet iets met de familie in Holland . . .?"

Nauwelijks was ik de ene emotie te boven of ik zat al weer in de war. Ik luisterde scherp toe . . . af en toe ving ik een woord op, maar het was genoeg om me gerust te stellen. Er scheen niets ernstig aan de hand te zijn.

Een ogenblikje later kwam mijn man terug. "De een of andere vrouw uit Sheldon is aan de lijn. Ze wil met alle geweld jou spreken. Het kan niet wachten tot morgen, zei ze". De toon waarop mijn echtgenoot deze woorden sprak, was allesbehalve meelevend.

"Wat is er dan gebeurd?" wilde ik weten, terwijl ik mijn warme bed verliet.

"Dat wou ze niet zeggen", antwoordde mijn man geergerd. "It is a matter of welfare and most serious, zei dat mens".

De wildste visioenen spookten door mijn hoofd toen ik naar de woonkamer liep. Straks kon ik nog door dit barre winterweer om een stel kleine kinderen op te pikken, die door hun ouders aan hun lot over gelaten waren, veronderstelde ik gelaten.

Yes, hallo, what's the matter?" vroeg ik door de hoorn. De stem aan de andere kant van de lijn, klonk bijna triomfantelijk. "Mrs. Pallevitch? (Zo langzamerhand begin ik het vanzelfsprekend te vinden dat mijn naam verpoolsd, verrussischt of althans in ieder geval verbasterd wordt. Ik liet het dan ook maar zo)

"I am so very glad that I got you finally!" juichte de stem verder. "I phoned the police first, but they would do nothing. They told me to get in touch with you to-morrow. But of course that would be too late. The police misspelled your name, so I could not find it in the book. I had to phone them again and at first they would not give me your number. (Die lieverds! dacht ik dankbaar.) But I insisted and finally I got it. Some of these policemen can do so very important. They often think that . . ."

Ik begon het koud te krijgen en was per slot niet aan de guillotine ontsnapt om nu midden in de nacht een causerie over de politionele macht van Sheldon te houden. "Please, Madam, come to the point. What's wrong?" vroeg ik kortaf.

De vrouw, wie het dan ook was — liet zich niet uit het veld slaan. "Do you know the Blackpools, Mrs. Pallevitch? They live two blocks away from us. They both drink. You must know that. They have four little children. All under the 6 years. Some parents don't care how many children they got. But they really can't afford that many. They are always dirty and their mother . . ."

Ik begon er genoeg van te krijgen. "Please, will you come to the point now?" interrupteerde ik de vrouw. "And what is your name?"

"My name, Mrs Pallevitch? Mrs. Leeks. Nancy Leeks".

"All right then, Mrs. Leeks. Now tell me, are the Blackpool children at home alone? Is that why you call?"

"Well, you see Mrs. Pallevitch, they are not really alone. My daughter is there, doing the babysitting. Janet is thirteen years. The Blackpools promised that they would be back before midnight and now it is over 2 o'clock and they are still not home. Janet has to go to school to-morrow. She can't stay any longer. That's why I call. Some one has to go to take Janet's place. It is really a matter for the Children's Aid. Can you make some arrangements that those children are taken care of?"

Een ogenblik wist ik niets te zeggen. Ik was volkomen beduusd. Nota bene! De Children's Aid die voor een plaatsvervangend babysitter moest zorgen! Hoe kreeg dat mens het in haar hoofd? En daar belde ze me voor het bed uit! Ik was laaiend en had grote moeite om beleefd te blijven.

"Did you know Mrs. Leeks that your daughter was goiny to babysit for the Blackpools?"

"Yes, of course. I always know where my children are or what they do". Het klonk een beetje vinnig.

"Did you know, Mrs. Leeks, that Mr. and Mrs. Blackpool drink quite regularly and often too much?"

"Eh . . . well . . . I have heard rumours about it, but I have never seen them drunk myself, if you mean that". De opgeschroefde "Mrs. Pallevitch-toon" klonk niet zo opgetogen meer, constateerde ik niet zonder voldoening.

"Only a moment ago you told me that these parents drink and that this must be a well known fact. I can't understand why you gave your thirteen year old daughter permission to babysit there", zei ik koel. "I think that this is very unwise. You must also know that according to the law your daughter is too young to be in charge of four small children at night. Your daughter should come home immediately and never go there — or some where else — again".

"But that's why I call you!" sprak Mrs. Leeks geagiteerd als of we elkaar nu pas begrepen. "She hardly ever babysits, but to-night Mrs. Blackpool pleaded Janet to come over for some hours and finally Janet gave in — just to help her out. That's why I gave her permission. After all you can't leave your neighbours stuck when they need help. It was Cathy Blackpool's birthday and they wanted to celebrate that in town".

Driedubbel overgehaalde ezel! zei ik binnensmonds. En dan nog

(Vervolg op pag. 12)

D. VAN DER STOEP

Zijn dat uw kinderen?

(35)

Chris heeft vanmorgen de kerkgangsbeurt. Hij neemt twee jongens mee en zijn vrouw houdt er twee thuis plus de baby. De jongens die naar de kerk gaan, krijgen twee pepermutsen, die thuis blijven één. Vanavond gaat het andersom. De kinderen krijgen nog een vermaning mee: 'En als je vader aan het avondmaal gaat, dan moeten jullie stil blijven zitten.' Ze knikken met schijnheilige gezichten: Ja Moe. Chris gaat maar vroeg weg. Zijn vrouw heeft nog heel wat te beredderen en zal de handen vol hebben om klaar te zijn als hij thuiskomt.

Emeis trekt, als hij uit bed komt, haastig een broek en een overhemd aan. Hij gaat naar de kamer en schenkt een kopje thee in. Hij belegt drie boterhammen en met de thee en de boterhammen keert hij naar zijn kamer terug. Hij eet terwijl hij zich aankleedt. Zo komt hij nog op tijd in de kerk.

Juffrouw De Jong moet alleen ontbijten, want Jan is al vroeg weggegaan. Ze doet over haar ene boterham langer dan door-de-week. Ze gaat nog even naar boven om een schone zakdoek te halen en leest haar scheurkalenderblaadje van deze morgen, met de tekst: Jezus weende. Waarom moet dit aangrijpende woord zo toepasselijk uitgelegd? Juffrouw De Jong weifelt even tussen haar goede en tussen haar regenhoed. Na de regen van de laatste weken vertrouwt ze het weer niet. Met het regenhoedje, dat zachtjes heen en weer wiebelt op haar dikke haarknot, stapt ze in het stralende licht van de dag.

Jan is vroeg opgestaan met het besef dat de dag iets heeft, dat aan zijn vrolijkheid afbreuk doet. Het avondmaal stelt hem weer voor het oude probleem. Hij weet ook nu nog niet wat hij doen moet. Maar de morgen is licht en nuchter en hij stelt de beslissing uit tot in de kerk. Voor alle zekerheid kleedt hij zich in zijn zwarte pak. Hij wandelt met Mies naar de Ooster.

'Er is avondmaal vanmorgen.'

'Ja.'

Dat antwoord beduidde: Dacht je dat ik daar niet aan gedacht had?

'Wat een heerlijk weer vandaag.'

'Ja, fijn.'

Wat doet het weer er toe als Koning Jezus receptie houdt en men niet helemaal zeker weet of de gastheer, als men in Zijn huis en aan Zijn tafel komt, niet zal vragen: Wie is u eigenlijk?

''t Is nog kwart voor tien. We zijn vroeg genoeg.'

'Waar zie je dat het kwart voor tien is?'

'Daar op die klok.'

'O ja!'

Op Zondagmorgen om kwart voor tien kan men niet over zijn zieletoestand praten. Ze blijven met hun eigen gedachten bezig en zijn verstrooid.

De Oosterkerk stroomt vol met avondmaalsgangers.

Doelbewust lopen ze haastig naar hun plaats. Het daglicht, dat door de twee grote ramen binnenvalt, is gezeefd door de lichtgekleurde ruiten en geeft de honderden gezichten een milde toon. De scherpe lijnen vervagen. De bleke vermoeidheid wordt bijgekleurd. De gezonde gezichten steken niet af. De kerk bergt gezichten, honderden gezichten, in rijen naast elkaar, honderden verschillende gezichten, gericht naar de witte tafel vooraan in het midden, waarover het licht door de ramen een paar gekleurde strepen trekt. Links en rechts staan blank en voornaam de tinnen offerbekers. Over het brood en de schalen en de bekers voor de wijn, liggen witte servetten gespreid. Het orgel speelt met de zachtste registers. Als het zwijgt komt het schuifelend geluid van honderden onrustige voeten naar voren, totdat de predikant de kansel beklimt en plotseling, als de mannen staan voor het voorgebed, de plechtige stilte valt.

Er is geen preek. De dominee zegt: 'Ik nodig u allen uit, u allen, die in het midden van Zijn gemeente hebt beloofd, dat gij Christus wilt dienen, tot Zijn avondmaalsdis. Ik nodig u allen uit gedachtenis te oefenen aan Zijn bittere en smadelijke dood des kruises, die Hij voor u heeft ondergaan, om al uw zonden te bedekken. Ik nodig u uit namens de gastheer. Hij zit aan het hoofd en breekt het brood en vergiet de wijn. Wilt gij komen, allen komen. Als gij niet komt, terwijl gij zijn kind zijt, bedroeft gij de gastheer. Laten vooral de bevenden en verschrikten komen. Christus zal hen hier aan Zijn dis van angst en schrik genezen. Wilt gij allen komen als gij Zijn kinderen zijt. Als gij Zijn kinderen zijt. Die het niet zijn, eten en drinken zichzelf een oordeel. Laten zij wèl toezien. Maar Zijn kinderen noodt hij allemaal. Allemaal.'

Het avondmaalsformulier stelt zijn eisen. Wie zal dan gaan? De banken stromen leeg. Jan vraagt zich af: Heeft God hier zoveel kinderen? Stil, laat ik in vredesnaam maar aan mijzelf denken. God heeft geen brave kinderen. Het is een ondeugende en recalcitrante kinderschaar. Zij gaan vandaag niet vissen en zij gaan niet naar de bioscoop, maar is er iets anders dat hen onderscheidt van de wereld?

Wie zal vandaag aan hen bemerken, dat zij tot Gods kinderen behoren? Wie zal het morgen merken, als zij weer uiteenvallen in maatschappelijke kringen en coterietjes en rechtzaak met elkaar hebben en nooit onrecht en nooit schade willen lijden? Ze zouden wel gek zijn! Dat is vreemd. Juist dan zouden ze op goede kinderen gelijken. Ze zouden wel gek zijn.

Christus noodt deze recalcitrante kinderschaar aan zijn dis. En de besten zijn zij, die komen met een beetje angst voor de straf en de verzuchting: Ik ben zo ondeugend, maar ik heb U toch lief. Ze komen. De banken stromen leeg.

Hibma en zijn vrouw zitten aan de tafel. Hibma eet het brood en drinkt de wijn met zekerheid. Hoe dikwijls heeft hij het avondmaal al gevierd? Het gaat hem zo gemakkelijk af. Hij heeft routine. Here, is dit een kind van U? Hij is oud en moe en driftig. Hij is alleen in de woestijn geweest. Gij hebt hem gelouterd. Hebt Gij goud gevonden?

Zijn vrouw zal nooit routine krijgen. Het brood propt haar in de keel. De beker beeft in haar hand. Is dat een kind van U, deze neergebogen vrouw? Het avondmaal doet haar wat. Ze vraagt: Drink ik mezelf een oordeel? Nu heeft ze haar beker neergezet. Waarom moet ze zo angstig voortsukkelen? Nu luistert ze gretig naar Uw Evangelie. Haar handen rusten gelaten in haar schoot. Haar verlept gezicht komt in rust. Ze wil nog wel even blijven zitten en dit alles lang en innig ondergaan.

Chris knipoogt tegen Jan, als hij diens bank voorbij komt. Hij loopt met zijn hand in zijn vestjeszak tot de tafel en werpt rinkelend zijn gave in de offerbeker. Hij zit aan 't eind van de tafel en beijvert zich de gebruikte beker aan de dienstdoende ouderlingen aan te reiken. Dan buigt hij zich voorover om de dominee te zien, als hij leest. Zijn gezicht heeft een gepaste plooi. Is dit een kind van U, deze bekwame chauffeur en goede huisvader?

En Emeis, die frunnikt aan zijn boordje, omdat dit ogenblik buiten de gewone gang der dingen ligt en hem onrustig maakt? Hij is altijd bang, dat hij zich verslikken zal in de wijn en de dis verstoren. Is hij een kind van U?

Juffrouw De Jong zwaait door het looppad. Als de stroom even stokt, is ze een gewoon, wat armetierig mensje tussen de andere mensen, maar als de stroom weer verder gaat, zwaait ze heen en weer tussen de rechte gestalten. Ze komt moeilijk op haar plaats en haar zwakke borst gaat hevig op en neer. Ze houdt haar hoofd scheef. Ze zit roerloos als het hijgen bedaard is. De kleine sarcastische trek bij haar mond is duidelijk zichtbaar. Is dit een kind van U?

Jan heeft de beslissing uitgesteld tot in de kerk. Maar hij heeft haar nog niet genomen. Mies zegt: 'Kom' en hij gaat met haar de bank uit. De gemeente zingt: Wat zal ik met Gods gunsten overlaan, dien trouwen Heer voor Zijn gena vergelden. Elk geluid dat van nu af aan gehoord wordt, ondervindt geen enkele weerstand op weg naar zijn ziel. Het zacht gerucht der gemeente, waarvan hij zich nooit rekenschap gaf, dringt met grote helderheid tot hem door en de stem van de predikant: Het brood dat wij breken, slaat hem als een plotselinge bazuinstoot. Dan is er het geluid van het schuiven van de schalen met brood over de tafel, dat een spoor door zijn ziel trekt en de langaanhoudende bazuinstoot: De drinkbeker der dankzegging . . . . Hij eet en drinkt en de tik van de beker hoort hij als een hamerslag. De tik wordt eenmaal onderbroken. Mies geeft hem de beker in handen. Hallelujah! Hij drinkt en ziet de wijn naar zijn mond vloeien. Er gebeurt niets. Zijn ziel wordt bewerkt met geluid. Het Evangelie slaat er zijn ploegijzer in: Waarlijk Hij heeft onze krankheden op Zich genomen en onze smarten, die heeft Hij gedragen; doch wij achten Hem dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Wij dwaalden allen als schapen; wij keerden ons een iegelijk naar zijnen weg, maar Hij heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen.

Ik zal Uw naam met dankerkentenis verheffen en wat daar verder volgt. Het orgel valt dreunend in. Jan zingt en alle geluiden keren tot hun normale omvang terug.

Jan denkt in het looppad: Heb ik wat in de offerbeker gedaan? Ik heb het vergeten. Hij zit naast Mies en voelt zich kalm en verbaasd.

Ze lopen daarna in de zonnige herfst naar huis, arm in arm, met een stevige pas. Een kop koffie zal smaken. Is dat wel gewoonte in onze kerken, zo'n voorafspraak van de dominee bij het avondmaal? Er is iets voor en iets tegen. De aardappels zijn die middag kruimig en lekker. Men tobt daar ook het meest mee in het voorjaar. Op de wandeling is de herfst bloedend schoon. Bij de thee zijn kaaskoekjes, een prettige variatie op vele zoetigheden. De nabetrachting brengt dankbaarheid, vragen en twijfel. De avond is huiselijk met pianospel, een boek en een krant. De krant zegt: doden en gewonden. Alleen de namen zijn anders. De krant zegt: de boeren hebben het slecht. Wat moet het worden? Men tast in de toekomst als een blinde in een vreemd gebouw. Voor de veevoederhandel ziet het er somber uit. Het is zo slecht. De gave gulden of devaluatie? Wie weet dat nou? Er kan van alles gebeuren. Wij leven in een vreemde nerveuze tijd. Dat is onze gemeenschappelijke wetenschap. Vliegtuigen storten neer. Auto's duiken onder in de rivier. Smart en angst en kapotte zenuwen. Lichtreclames. Loeiend verkeer. Hete dancings. Onze vingers zijn spits geworden van spanning. Onze neusvleugels trillen. We leven gejaagd, we werken gejaagd, we laten ons gejaagd scheren. We wandelen gejaagd in het maanlicht met onze gejaagde liefste. De beurs is als een ongedurige koortspatiënt. Dat is de krant.

Hibma's veevoederhandel speelt nog aardig quitte met een behoorlijk bestaan voor de financiers. Jan en Mies moeten maar niet te lang wachten met trouwen. Ze lappen de wereld aan hun laars. Het warme nest lokt.

Hibma doet korte dutjes boven zijn boek. Mevrouw leest met een vergrootglas haar tijdschrift. Jan gaat naar huis. Mies brengt hem een eindje weg. Hij brengt haar het eindje terug. Ze huiveren in de avondkou, maar dat gaat spoedig over. De straten hierbuiten zijn leeg en verlaten, maar de huizen steken lichte erkers vooruit. De avondlucht is koel en goed als medicijn. Ze lopen met stevige stappen. En stijf gearmd tegeneen gedrukt.

Temidden van deze dag stond de witte tafel. Christus zei: Kom. Ze zijn gegaan. Hun polsen klopten sterk en hevig onder de dunne huid. Ze namen het brood, ze dronken de wijn. Stil en verbaasd. De flakkervlam in hun ziel brandde vurig op. Christus hield er zijn beschermende handen rond. Zij zijn opgestaan en gaan verder met een zoet gevoel in hun borst. Wie zal 't hun roven? De zorgvuldigheden des levens waren er vandaag en staan morgen weer op. Maar wie zal 't hun roven?

EINDE.

THE LODGE PROBLEM

(Continued from page 1)

readily detect this ancient universal paganism. For the present, I quote from a section of "True Principles of Freemasonry" by Sovereign Grand Inspector General M. R. Grant . . . "Among the ancients, the peacock symbolized the change of life to immortality. The dove was the emblem of the soul; also the symbol of the Holy Ghost, and of spiritual inspiration. The olive was an emblem of peace; the lily of chastity and purity . . . The ancient Greeks considered a torch held erect to be a symbol of life; while being reserved, it was symbolical of death or extinction. Among the ancient Sun-Worshippers, a dot within a circle was a symbol of Deity. The dot represented the sun and the circle the universe. The considered that the sun was the centre from which all life, growth and reproductive force emanated . . "

M. R. Grant continues in giving the ancient foundation of this system . . . "The origin of the doctrine of the soul's immortality is as remote and untracable as the origin of man himself. The natural expression is found in the language of Chrishna in the Bagvat Ghita The soul is not a thing, of which man may say, it hath been, or is about to be; for it is pre-existent, changeless, eternal, and is not to be destroyed with this mortal frame". This is recognizable as paganistic re-incarnation taken over.

A comprehensive study of the lodge will prove that all their ritual and symbolism is a duplication of such paganistic sources and given a modernistic moralistic application to human conduct. The quotations (not teachings) of the Scriptures are cleverly woven into this fabric of ancient heathen religion.

Next time: Secondary Objection to this System.

Christmas Holiday Contest

Dear Boys and Girls:

Many of you must have been waiting for this contest and, of course, for the results of our last Summer Holiday Contest. We'll give you these results now before we are going to tell you about the new Christmas Contest.

Prizewinners for our last Summer Holiday Contest are:

Girls:

NELLY KLEIN, 19 Silverdale Drive, St. Catharines, Ont. 12 years old — 98 points.

WILMA SCHUURMAN, R.R. 2, Branchton, Ont. 10 years old — 97 points.

Boys:

DANIEL CAMFFERMAN — 11842 Blakely Rd., Pitt Meadows, B.C. 11 years old — 94 points.

GORDON DIJKSTRA, R.R. 1, Waterdown, Ont. 11 years old — 92 points.

These four prizewinners will find a nice book in their mailbox one of these days and we hope that they all enjoy reading it.

The following boys and girls also had good entries and most of them with very high marks.

GIRLS:	Age	Points
Marrietta Guldemond, Grimsby, Ont.	12 yrs.	— 96
Hilda De Boer, St. Mary's, Ont.	12 „	— 96
Agnes Zietsma, Granton, Ont.	11 „	— 95
Joanne Ann Bergsma, Hamilton, Ont.	14 „	— 94
Effie Haanstra, Vinemount, Ont.	13 „	— 93
Annette Hiemstra, Telkwa, B.C.	10 „	— 92
Jayne Poortinga, Kirkton, Ont.	13 „	— 92
Bouke Jan Seldentuis, Thamesville, Ont.	13 „	— 92
Sjane Vos, Alblasserdam, The Netherlands	12 „	— 91
Agnes Riemeyer, Orillia, Ont.	10 „	— 90
Jean Zandberg, Telkwa, B.C.	11 „	— 90
Ida Hiemstra, Telkwa, B.C.	8 „	— 90
Tena J. Kwantes, Vancouver, B.C.	9 „	— 89
Jeanne Van Oosten, London, Ont.	11 „	— 89
Sylvia Hiemstra, Telkwa, B.C.	7 „	— 89
Betty Van Veller, Sarnia, Ont.	12 „	— 88
Jeannette Vander Beek, Beamsville, Ont.	10 „	— 87
Ann Grootenboer, Murillo, Ont.	13 „	— 87
Ria Brouwer, Eberts, Ont.	11 „	— 86
Judy Pelster, Beverly, Alta.	12 „	— 86
Jo-Anne Hanegraff, Port Credit	12 „	— 85
Nelly Van Hemert, Newmarket, Ont.	13 „	— 82
BOYS:		
Martin Vander Ende, Burnaby, B.C.	9 „	— 89
Aart Kamphuis, Lacombe, Alta.	10 „	— 88
Eddy Stiksma, Edmonton, Alta.	14 „	— 87
Meindert Vander Galien, Eganville	12 „	— 84
Gerrit Kamphuis, Lacombe, Alta.	9 „	— 83
John Knoppers, Peers, Alta.	14 „	— 79

We received many entries which were not completely right, but also for these we picked a prizewinner because they had done a lot of work for it and had made nice essays or drawings. This fifth prize goes to TELLINA and HARRY RADERSMA in Essex, Ont.

This boy and girl really surprised us with the beautiful drawings they sent to us. We wished you could all see it, boys and girls, I'm sure you would agree with us that they should have a prize.

The marks that are given are not only for good solutions. We gave extra marks for colouring, neatness, essays, drawings, short stories, etc. Yes, even neatness counts! It's sure that quite a few of the boys forgot all about that, and also many girls could have gained more points for neat work. Don't forget this in the next contest!

The entries we received came from boys and girls between the age of 7 years and 15 years. Especially the young ones deserve credit for their work. Well done!

We always enjoy reading the essays and short stories and personal letters. Some of them are very humoristic. We came to the conclusion that there are many different opinions concerning music and the musical instruments. One boy wrote us: "Musical instruments are some of the most useful things in life. As we know music is heard everywhere, brought into life by instruments."

One of the girls wrote us: "Musical instruments are beautiful things which have been given to us by our ancestors for pleasure."

Grace de Jong, Athens, Ont. had a very nice and long essay. Thank you so much Grace, you must have done a lot of work for it. Paul Buma and Frank Hooger, although your entries were not completely right, we really appreciated the essay and the story.

Guess what? We even received an entry from the Netherlands. You can see her name in the list above. Sjane Vos from Alblasserdam, The Netherlands has sent us the only entry from the Netherlands. She has done very well, because knowing the Dutch language a lot better than the English, it is difficult for her to understand what she has to do.

. . . AND NOW OUR NEW CHRISTMAS HOLIDAY CONTEST

Of course you knew that you were going to have another contest in the paper for your Christmas Holiday, is it not? You were so right.

You can see all the different pictures, and you know that it is all fruit. However, can you also tell us the names? Do you see that list with all the different names? All we want you to do is pick out the right name for the different kinds of fruit, and write them under each picture. Of course you are going to colour them again. Most of you know these fruits, because I'm sure that Mammy gives them to you at lunch time or supper time. Is it not nice to have a big apple or an orange? If you colour these pictures, be sure that you choose the right colour for all the different kinds. You cannot colour an orange blue, because it should be orange, and so has every one a special colour. Try to write a nice short story of that fruit which you like yourself the best, or an essay about fruits in general. Don't get discouraged if you cannot find all the names of the different fruits. Do your best and see how many you know. After you have done all that, complete the coupon with your name, address and age, cut it out with the pictures attached and send it to:

CALVINIST-CONTACT, P.O. 312, Station B,
Hamilton, Ont.,

stating "Puzzle" in the lower left corner of the envelope. Do not forget that the deadline for sending your entry is: February 2nd, 1962.

We are expecting many entries again and we'll hope that you have a gay time with this contest.

These are the names of the fruits:

Lemons	Peaches
Plums	Pineapple
Apple	Blackberries
Blueberries	Pear
Banana	Strawberries
Avacado (fruit from the West Indies)	Grapefruit
Tomatoes	Oranges
	Raspberries

CHRISTMAS HOLIDAY CONTEST

NAME: ....

ADDRESS: ....

Age: .... Boy/Girl

To the Editor:

The Constitution of the A.R.S.S.

It has recently been decided that the Association for Reformed Scientific Studies should become a corporation. That looks like a good decision: it gives the association stability, and standing with the government.

The proposed constitution came to me after it had already been accepted. The lateness of its arrival may be due to slow mail-service; sometimes I receive three copies of Church and Nation in one delivery.

But, though a little late, I should still like to make a few remarks in connection with it; the Council of Trustees in a recent issue of Calvinist-Contact also invited further criticisms.

The part pertaining to the charter, the preamble, the name, the purpose, the basis, the educational creed, the Council of Trustees, and the Curatorium, seems to have received rather general approval. In regard to the relation between the Council and the membership of the association there has been considerable and rather vocal opposition.

I have a few misgivings too.

Article IV provides that "The members of this association shall be those persons who apply for membership and pay the regular membership dues". So they need not express approval of the preamble, the purpose, the basis, and the educational creed. That looks rather superficial to me: people joining an association which has such a high aim and purpose and basis, and agreeing to work such an educational creed, without expressing agreement with them! That creed is a mighty declaration. One should know what it is saying and consciously take full responsibility for it. One may say that that is taken for granted when people join. But in the case of the trustees it is specially stated that they must subscribe to the articles mentioned, and rightly so. Then when a new trustee is elected he must first subscribe before he can serve. Before he can even be nominated it must be ascertained that he will subscribe. That may involve some fuss. How much better to require it of all the members when they join!

The term of office of trustees is five years and they may serve any number of terms (Art. VI). That involves the danger of having certain people stay on and on even after they might better step out. It would seem better to me to limit that to two or at the most three terms. Ten years is long enough for anyone, and if we do not have enough men qualified to serve under such an arrangement we need not think about establishing a university, for then the number of members to back up such an institution would be woefully small.

The same article provides that "the trustees shall be elected by the members of the association *or* the Council of Trustees in the manner provided in the Regulations". At first sight this sounds as if the Council could just ignore the members, and elect trustees. That would be a deathblow to the association. But that cannot be the meaning. Evidently this refers to Regulation Number II, point 4, which provides that "the Council of Trustees may elect trustees to fill the vacancies not already filled by election of the membership at large or the membership of any chapter". That means, as I see it, that if somehow at an annual meeting, after the election, a vacancy still remains, then the Council may fill in. That is reasonable but it ought to be more plainly stated. Or is that not the meaning?

So there may be some more loose ends. Perhaps the committee which has been appointed to look into these can bring them in line.

On the other hand I do not feel that the situation in regard to recognition of the members of the association is as dark as some appear to think. There are plenty of openings by which the members can exert their influence and even control. The important part is that these members take a real interest, be at the annual meetings and *be on their toes* and do their duty as members.

The basic rule is that "the trustees shall be elected by the members of the association. So it's in the power of the members.

The Council makes the nomination from names submitted to it by the Curatorium. Well and good, that is normal.

Members can submit names of possible nominees, to the Curatorium. The limitation is that such names must be submitted by at least three members. That is not unreasonable: unless there be some such limitation the Curatorium may receive all kinds of names of people not qualified. We know how that can go. For the same reason nominations from the floor are not desirable. This way at least three persons have given consideration to the names submitted. And if you think that you have a really good man in mind and you are afraid that the Council may put him aside you can make work of it and get as many people to endorse him as you will. You can make ik a hundred or more. The Curatorium must give all the names it received to the Council, and the Council will not easily lay aside a name which has received strong support. It all depends how strong the backing of such men is.

If members are dissatisfied with the nomination made by the Council they can certainly say so, whether the nomination is published before the annual meeting or only at the meeting. Should the Council be unwilling to listen, then the members can refuse to vote on the nomination.

At any of the meetings miscellaneous business can be brought up by any member in attendance (Regulation I, point 4). The chairman has the authority to rule whether this is germane to the purpose of the meeting. It is said that this gives the chairman too much power. No, the chairman always has that power. But any one who disagrees with the ruling of the chairman can appeal to the floor, and then the meeting decides whether this shall be taken up or not.

Regulation Number I, point 5 indicates that any meeting of members has authority to give advice to the Council on any matters pertaining to the corporation. This *must* be placed on the agenda of the next meeting of the Council. The Council must report back to the members what they have done with this advice. "Except in extraordinary circumstances". Even then members can demand that they be given at least some general idea as to the extraordinary circumstances.

The annual meetings are fixed for the month of May. Notice of the meeting must include the agenda, as well as the annual report, audited by a certified accountant. That all looks like a regular set-up. Members can ask questions and express disapproval if dissatisfied.

And don't forget: the money has to come from the members, and any Council would be downright foolish to ride roughshod over the rights of the members. That would be the surest way to kill the whole movement.

Once again: we members must be *on our toes*. And that not only in order to check the Council if it should need checking, but first of all and most of all because the movement as such needs our utmost support.

So we have a proper organization now. The next thing is to get that university! That's a bigger job. But we must keep the matter alive, work for it and pray.

I am glad that the list of the first directors includes also some names from the United States and that in the preamble "people, particularly in Canada and the United States of America", are mentioned. That suggests that the two must work together for this great enterprise. Very good.

May God bless our efforts.

John Gritter

Minister Hees ontevreden over Amerikaanse dochterondernemingen

De Canadese Minister van Handel, de heer George Hees, heeft op een bijeenkomst van de National Foreign Trade Council in New York te kennen gegeven dat zijn regering niet tevreden is over het zakelijk beleid van tal van Amerikaanse dochterbedrijven in Canada. Er zijn te veel gevallen dat deze bedrijven automatisch onderdelen in de Verenigde Staten bestellen in plaats van in Canada. Voorts zijn er slechts enkele Canadese vestigingen die door de Amerikaanse moedermaatschappijen de vrije hand wordt gelaten om de export krachtig ter hand te nemen. Minister Hees merkte op dat hierin verandering kan en zal moeten komen teneinde het grote tekort op de handels- en betalingsbalans met de Verenigde Staten — $ 1.377 miljoen in 1960 — te reduceren.

Minister Hees, die een welwillend gehoor vond bij de 500 leden van deze Council, een van de belangrijkste organisaties van Amerikaanse handelsvertegenwoordigers, merkte verder op dat de Canadezen bezorgd zijn over de neiging bij overheidsinstellingen in Amerika om alleen Amerikaanse goederen te kopen. Amerikaanse fabrikanten zouden ten einde raad zijn wanneer Canadese overheidsinstellingen een zelfde politiek zouden gaan volgen. Minister Hees doelde hierbij o.m. op het feit dat Trans Canada Airlines te kennen heeft gegeven liever de Amerikaanse DC-8F jet vrachtvliegtuigen te willen aanschaffen dan de Canadese CL-44.

De heer Hees pleitte voorts voor een doelbewust leiderschap van de Amerikaanse regering, gericht op expansie en liberalisatie van de internationale handel en de versteviging van de economieën van de westerse wereld. Hij zei dat de Amerikaanse beslissing t.a.v. de nieuwe handelswetgeving ter vervanging van de huidige Reciprocal Trade Agreements Act, die in Juni 1962 afloopt, de loop van de economische en handelsbetrekkingen tussen alle landen in de voor ons liggende jaren kan beïnvloeden. De toegenomen concurrentie en economische moeilijkheden in sommige streken hebben geleid tot protectionistische maatregelen in tal van landen. De Europese handelsblokken zouden ernstige restrictieve invloeden kunnen hebben, tenzij deze vergezeld gaan van het verzachten van handelsbarrieres op een wereldwijde basis.

Minister Hees zei dat Canada in 1960 voor $ 1.277 miljoen aan machinerieën, voertuigen en onderdelen, electrische apparatuur en andere ijzer- en staalprodukten uit de Ver. Staten heeft ingevoerd. Een groot deel hiervan was bestemd voor assemblage in Canadese fabrieken.

De Canadese regering gelooft dat Amerikaanse vestigingen in Canada zou moeten worden toegestaan de hoeveelheid Canadese onderdelen in hun produkten op te voeren tot het maximum dat zakelijk verantwoord is.

DE BOER ruimt op!

Elk jaar in Januari ruimen wij onze z.g. FLOOR SAMPLES op voor prijzen ver beneden de normale waarde. Dit zijn stuk voor stuk kwaliteitsmeubelen en wanneer U trouwplannen hebt of iets nieuws aan wilt schaffen, doet U verstandig om een bezoek aan onze Showroom te brengen.

Bespaar $ 100.00 en meer

door nu een bankstel of huiskamer ameublement te kopen.

Gemakkelijk zittend bankstel, waarin vakmanschap, goede vorm en goed zitten met elkaar zijn verenigd. Met zeer zware wollen bekleding.

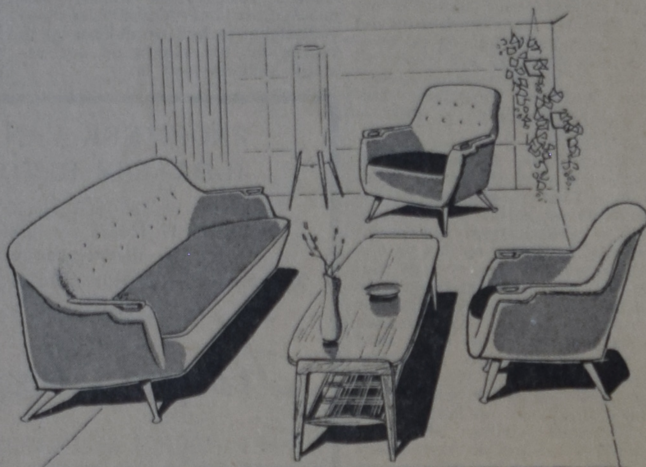
WAS $ 395.00. NU **$ 295.00**

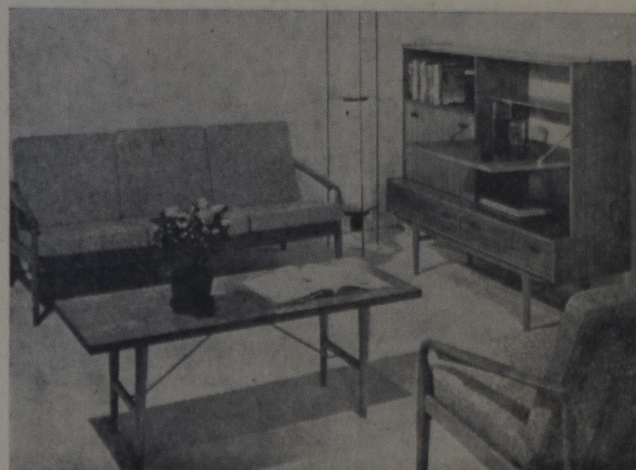
Dit Bankstel moet U komen zien. Royale bank met twee fauteuils. Geheel op schuimrubber gestoffeerd. Bekleed met wollen stof. Keuze uit 4 verschillende combinaties.

Teak armleggers.

En de prijs?

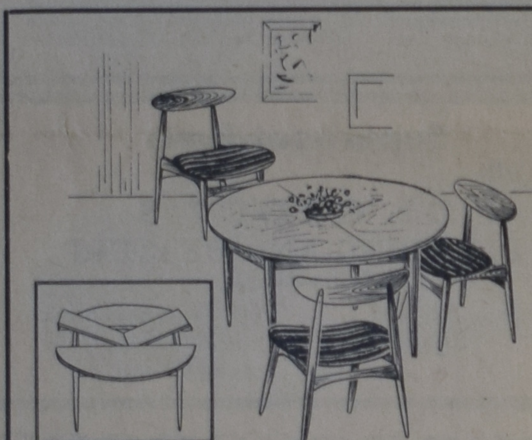
$ 399.50

Deens model Bankstellen met losse kussens.

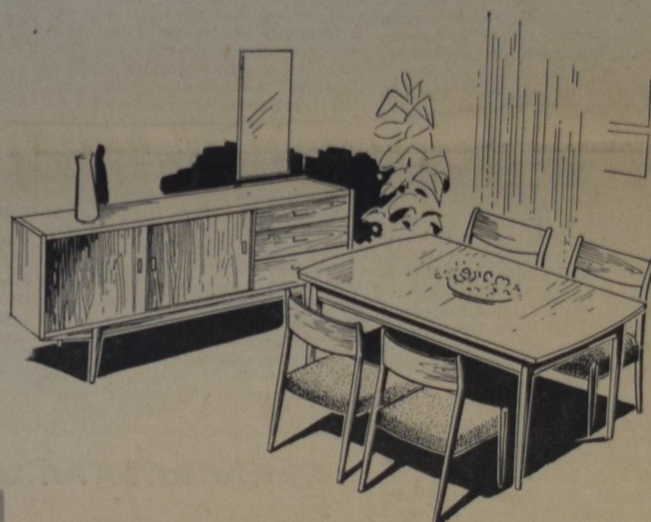
Bank en fauteuil reeds vanaf **$ 169.50**

Huiskamer. Zeer fraai van lijn. De ronde tafel is 42" diameter met extra tussenblad, als afgebeeld.

Tijdens de opruiming is dit set zeer billijk geprijsd. Zitting schuimrubber, bekleding keuze uit 6 kleuren. Teak tafel en 4 stoelen

$ 195.00

Zeer mooie stijl Huiskamer. Gemaakt van geolied teakhout. Dressoir heeft 3 laden en 2 schuifdeuren. Tafel is uitschuifbaar. Stoelen bekleed met Deense of Hollandse stoffen, kleur naar keuze.

WAS $ 395.00. NU SLECHTS **$ 298.00**

Kuipmodel Bankstel

Wollen Epinglee bekleding. Bruin met goudgeel.

Normale prijs $ 450.00.

NU VOOR SLECHTS

$ 295.00

Bankstel. Teakhout met wollen Epinglee bekleding. 3-zits bank met hoge en lage fauteuil.

Van $ 395. NU VOOR SLECHTS **$ 295.00**

SCANDINAVISCHE STIJL MEUBELEN
Geimporteerd uit Zweden, Denemarken en Holland

DE BOER'S FURNITURE IMPORT

Voor Betere Woninginrichting

4899 YONGE STREET - TORONTO - BA 5-3446 Iets ten Noorden van Highway 401

CLASSIFIED ADS

For "letters under number" $ 0.50 extra.
Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements . $ 3.00
Marriage and anniversaries . . $ 4.00
Notifications of death . . . $ 4.00

With thanks to the Lord we announce the birth of our son

CLARENCE

Mr. and Mrs. Jan Bevaart.
Diana.
Brian.

Dec. 9th, 1961.
212 Seneca Ave.
Hamilton, Ont.

We have received with joy from our Heavenly Father a son and brother,

TODD JULIAN

Mr. and Mrs. S. Cooper.
Kathlyn Jean.
Sara Joy.
Beth Ann.
Ross Jerrien.

90 Bishop Street.
Christchurch, New Zealand.

Onze zeer hartelijke dank voor al de gelukwensen die wij ter gelegenheid van ons 25-jarig huwelijksfeest en ambtsjubileum van zovelen mochten ontvangen.

Wij wensen U allen Gods onmisbare zegen toe voor het Nieuwe Jaar.

Rev. & Mrs.
J. VAN HARMELEN.
R.R. 2, Whitby, Ont.

Meer dan

EEN HALF MILJOEN

personen zijn

CANADEES STAATSBURGER

geworden sedert de Wet op het Canadees Staatsburgerschap van kracht werd in 1947.

In 1960 alleen legden meer dan 60.000 nieuwkomers de eed van trouw af en werden volle leden der Canadese gemeenschap.

Dit is een hartelijke uitnodiging voor alle nieuwkomers die vier jaar en negen maanden geleden wettig als immigranten in dit land werden toegelaten, **om het Canadese Staatsburgerschap NU aan te vragen.**

Geniet al de rechten en voorrechten van vol lidmaatschap in de Canadese natie

- het kiesrecht
- het recht op een Canadees paspoort
- het recht openbare ambten te bekleden.
- het recht op volle medezeggenschap in het bestuur der Canadese openbare zaken.

Aanvraagformulieren voor burgerschap kunt U krijgen bij de naaste griffier (Clerk of the Citizenship, County or District Court) of bij de Registrar of Canadian Citizenship, Ottawa.

Ellen L. Fairclough

ELLEN L. FAIRCLOUGH
Minister van Burgerschap en Immigratie.

Christen, 1962, A.D.

Bracht Gij voor deze les me in de
woestenij?
mijn is de wereld, want Uw wereld
klopt in mij,
en alle noden van de mensheid
vinden mij,
en al haar zoeken en verlangen
wekt in mij
een weerklank, elke vraag en angstkreet
trilt in mij:
ik werd een klankbord voor haar klagen,
haar geschrei,
en nergens bloeien kloostertuinen
meer voor mij . . .
erbarm U, sterke Heiland,
sta ons bij!

Tini Van Ameyde

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Aangenomen

naar Brockville, Ont. Rev. John Koopmans van Aylmer, Ont.

Bedankt

als Home Missionary voor Charlottetown, P.E.I., Brockville roepende gemeente, Rev. Henry Zwaanstra, Ellsworth, Mich.

voor Athens, Ont., G. J. Hoytema, Dunnville-York, Ont.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te London—Mitchell, Ont., M. Vlietstra te IJmuiden, Nederland.

BEVESTIGING VAN DS. L. DOEZEMA IN DE DRAYTON CHRISTIAN REFORMED CHURCH

Dit voorjaar 1961 vertrok onze predikant naar Sarnia. Dankbaar gedenken wij wat Ds. VandenPol voor onze gemeente heeft gedaan! Na een vacante periode van ongeveer 6 maanden kregen we bericht dat Ds. Lambert Doezema het beroep op hem uitgebracht had aangenomen. Weer werd een mijlpaal bereikt in het gemeentelijke leven van Drayton! God heeft ons rijk gezegend en Hem komt toe alle lof en aanbidding!

Er zijn veel gemeenten vacant en er zijn zelfs die veel langer vacant zijn geweest dan wij! Des te groter is onze dankbaarheid voor de blijde dagen, die we gehad hebben. Eerst de begroetingsavond op 12 December waar onze predikant met zijn vrouw en 5 kinderen aanwezig was. Jammer dat die avond de twee oudste kinderen er niet waren omdat ze beide in Grand Rapids studeren, toch hopen we ook met hen kennis te mogen maken in de Kerstvacantie!

De avond stond onder leiding van een comité dat speciaal voor deze gelegenheid door de kerkeraad benoemd was. Onze jonge koor zong naar hartelust en de blijde kwinkslagen gaven uiting aan de stemming van vreugde en dankbaarheid.

De tweede avond was de bevestigingsdienst in de Engelse taal waarin voorging Ds. Simon Terpstra, onze consulent, van de Listowel en Lucknow gemeenten.

Het woord werd bediend uit Jesaja 52 en Romeinen 10, waar geschreven staat van "DE VREUGDE BODE, DIE DE VREDE VERKONDIGD".

Het formulier voor de bevestiging werd gelezen door Ds. A. Persenaire, predikant van de Galt Christian Reformed Church en neef van Ds. Doezema.

De gemeente werd toegesproken door Ds. Terpstra en ook door Ds. Hoekstra, predikant van de Reformed Church in Drayton, warna Ds. Doezema de zegen uitsprak.

Op Zondag 16 December heeft Ds. Doezema zijn intrede gedaan met als tekst: Handelingen 4:32 waarin hij de nadruk liet vallen op het feit dat de Herder en Kudde "GEROEPEN ZIJN TOT GEMEENSCHAP".

God zegene Ds. en Mevr. Doezema en hun gezin in deze periode van overgang en gewenning en ook de gemeente in haar geestelijk en natuurlijk bestaan!

Wij danken allen die de kerkeraad hebben geholpen in de vacante periode met kanselvoorzieningen en adviezen.

Namens de kerkeraad,
J. Vos, scriba

Ingezonden

NIEUWS VAN HET WOMEN-FUND FOR CHRISTIAN HIGHER EDUCATION

Eindelijk is het zover. De inzameling voor de tweede lichting in 1961 is stopgezet.

Niet alle plaatselijke comité's hebben deze keer hun opbrengst ingestuurd en dat viel ons wel een beetje tegen want er is zo'n behoefte aan dit geld dat we besteden voor de Christelijke Highschool in Hamilton.

Desniettegenstaande is er ook weer hard gewerkt met het prachtige resultaat dat er $ 1570,59 is binnengekomen voor de 2de helft van 1961.

Namens het hoofdcomité wordt ieder die meegaf en meewerkte weer van harte bedankt.

Vaak staan we er niet bij stil maar het is heel belangrijk en nuttig werk deze busjesactie. En als U bedenkt dat het dit jaar $ 2889,50 heeft bij elkaar gebracht dan bent U meteen overtuigd dat Gods zegen er zeer zeker aan verbonden is.

Hij gaf kracht aan de dames inzamelaarsters. Hij liet het U niet aan lust ontbreken om op pad te gaan, gerustgesteld, want U wordt immers elk halfjaar bij uw "klanen" verwacht.

Bedien de geefsters (en gevers) goed en vriendelijk, draag zorg voor de nieuwe busjes die U bij Mrs. L. Witvoet, 38 Malton Drive, Hamilton, kunt krijgen, zodat U straks weer opnieuw het gespaarde geld kunt komen halen en *op tijd* naar de penningmeesteresse (Mrs S. Veldstra, P.O. Fonthill, Ont.) kunt zenden.

Uw beloning ligt in de prachtige opbrengst waarover we ons allemaal samen telkens weer verwonderen en verblijden.

Met permissie van het South East Ontario district bestuur der Vrouwenverenigingen werd er dit keer $ 1500.— naar de Christian Highschool in Hamilton gezonden. Het werd dankbaar aanvaard en zal naar goeddunken van het bestuur der Christian Highschool gebruikt worden.

Uw bijdrage wordt zeer gewaardeerd, daarom nogmaals onze welgemeende dank.

Namens het Hoofdcomité der actie
Mrs. Harry Zomer (secr.)

NELSON on INFIDELITY

Some of our readers may be acquainted with the above mentioned book. It is an old book well worth keeping. It was loaned out but never returned as is so often the case. In this book the author discusses among other things the invitation of our Lord in the sermon on the mount — Ask and it shall be given you; seek and ye shall find; knock and it shall be opened unto you.

There is first the asking. Praying is asking for what we need. God would be asked for what we need. This asking must become a seeking which puts us to work reminding us of the parable of the lost coin in which the woman is presented as seeking till she found. The last of the trio is — knock and it shall be opened unto you. Anyone who knocks at your door is in close contact with you and the opened door is a sign of a sure reception.

Our Lord in this trio of ASKING, SEEKING and KNOCKING presents to us the way of salvation. It is the way of persistance in FAITH. The wrestling Jacob at Pniel, and the seeking woman keep on till they find.

There must be a broken heart which only God can break and it is the same broken heart that God can heal. For only such the Word of God becomes the living Word the bread of life. It is here that we find the seekers who become the finders. Not all however who begin seeking become finders. Only those who *continue their search*.

They will find the door open upon the knock at the door of the kingdom of heaven in God's own time. The way may be short or it may be long, but the promise of God stands — Seek and ye shall find. True seekers become finders. What great comfort true seekers can derive from a truth like this.

But what about the unbeliever and the infidel? What must he do about all this?

The Word of God does not mean anything for him. It is all foolishness for him and it leaves him cold and even awakes the bitter enmity of his soul.

Nelson in his book on Infidelity states that in all his dealings with unbelievers if they would read the books which presented the Bible truths and would continue searching it, they would eventually come to faith.

That which was dead for him would by his searching become living for him.

Here is indeed something worth thinking about.

Man is indeed dead in sins and miseries. But he is still a moral thinking being with a responsible will. There is the God-side of salvation and there is the human side. There is the mystery of godliness but also the mystery of iniquity.

Rev. John De Jong

ONZE BESTE WENSEN!

Vrijdag 3 November j.l. werd door Rev. D. J. Scholten in de Chr. Ref. Church te Brantford het huwelijk voltrokken van Emmy Vis en Norman De Boer. De bruid is een dochter van Mr. en Mrs. William Vis te Copetown, Ont. en de bruidegom een zoon van Mr. en Mrs. W. De Boer te Jerseyville, Ont. Het adres van het jonge paar is: R.R. 2, Stevensville, Ont.

Young People Activities

SIMCOE LEAGUE Y.C.F.

The Fall Rally of the Simcoe League of the Y.P.S. was held on Friday, November 17th in the Holland Marsh Christian Reformed Church.

The local young people, who were our hosts, provided an evening full of Christian fellowship, inspiration, and enjoyment. They presented a song entitled "Way beyond the Blue" by a quartet, an organ and an accordion solo, as well as a few recitations. Rev. Kuntz addressed us on the theme "Horizon Unlimited". Our speaker contrasted sharply the various ways in which modern man tries to solve his problems. But the only person who is not limited in his own solution is the Christian. For him no horizon exist. The speaker also pointed out that this is only possible when there is a personal contact between God and man.

After our president had expressed his and our appreciation to him, Rev. Kuntz closed with us in prayer. A large number of young people stayed for a cup of coffee served afterwards. We went home grateful to God for blessing us so abundantly.

P. Stel

Mensen op onze weg

(Vervolg van pag. 5)

denken dat dat vrolijke stel voor drie of vier uur zal opdagen! Burenhulp, jawel!

"How much does Janet get per hour?" vroeg ik zakelijk.

Mrs. Leeks was nu kennelijk wel even de kluts kwijt, want het duurde even voordat ze antwoordde. Toen klonk het: "I really don't know . . . That's up to the Blackpools".

"Come on, Mrs. Leeks, you must know very well how much Janet makes. I bet she gets at least 50 cents before twelve and the double amount after, right?"

"She only gets 75 cents after midnight", sprak Mrs. Leeks verontwaardigd, zich daarmee volkomen bloot gevend.

"It does not really matter. All I wanted to know was whether Janet accepted the baby sitting job for her own reasons or because she granted Mrs. Blackpool her birthday party. Anyhow, you take care of Janet and find some one to replace her. And be sure that those children are not left alone, Mrs. Leeks. Goodnight".

"Mrs. Pallevitch, Mrs. Pallevitch, I don't know any one. That's why I call you! You must take care of that!"

"Listen, Mrs. Leeks, this has nothing to do with the children's Aid whatsoever. If you had not allowed your daughter to go there, you would not have been in this trouble. You can go there yourself, can't you? Your husband is home, I presume, so either he or you can take Janet's place".

"But my husband just came home from his late shift. He is tired. And I can't go at all! I need my sleep. I have to be at work by 8.30 to-morrow morning!"

Dit was de druppel die de emmer deed overlopen! "I have to work to-morrow too!" zei ik, terwijl ik geen moeite meer deed om mijn gemoedstoestand voor Mrs. Leeks te verbergen. "I have to leave the house a quarter to eight and I need my sleep just as much as you do. You don't expect me to go and babysit, do you?"

"But these Blackpool children are neglected", probeerde Mrs. Leeks opnieuw, nu bijna in tranen.

"I am afraid you make a mistake, Mrs. Leeks. Seems to me your own daughter is the one who is neglected. She should have been in bed hours and hours ago in stead of making money at this time of night. And I warn you: You make some arrangements for another babysitter. I will call the police to check that. And if they find the Blackpool children alone in the house, not their parents, but you and your husband will be charged with neglecting them and Janet. Goodnight".

Mrs. Leek wilde wat terug zeggen, maar ik had er schoon genoeg van en smeet de haak op het toestel. Bijna half drie! Ik ging terug naar de slaapkamer. Mijn man die brokstukken van het gesprek opgevangen had, vroeg: "Ga je werkelijk de politie opbellen?"

"Ben je nu helemaal betoeterd!" antwoordde ik danig uit mijn humeur. "Ik heb haar alleen maar de stuipen op het lijf gejaagd. Die is nu zelf al op weg om de drie kwartjes per uur voor Janet te verdienen. The nerve of those people!"

"Kom", troostte mijn man. "Wees nu maar blij dat die vrouw opbelde! Anders was nu misschien je hoofd er af geweest. 't Scheelde geen haar immers?"

En met deze welgemeende troost, dook ik onder de dekens om mijn slaap, maar niet mijn droom, voort te zetten.

Ineke Parlevliet

Een mooie gift

De Nommensen Universiteit, een instelling van de Batakse Protestantse Christelijke Kerk op Sumatra in Indonesië, ontving opnieuw een gift van de Ford Foundation in Amerika, voor de ontwikkeling en versterking van haar economische faculteit.

Dit is de derde maal dat deze universiteit een dergelijke gift van de Ford Foundation ontvangt. Het totale bedrag van de ontvangen giften is $ 724.500. Deze fondsen worden gebruikt om de diensten van gast professoren uit Amerika te financieren, toelagen aan Indonesische studenten te verlenen voor universitaire studie in Amerika, en voor de aankoop van studieboeken en ander materiaal voor de Universiteit.

Deze Universiteit die in October 1954 werd geopend is genoemd naar Ludwig I. Nommensen, de bekende zendingspionier die in 1861 door de Rijnse zending werd uitgezonden en die bekend werd als "de Apostel van de Batakkers". (ICN)

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

Oude Jaar

Een jaar vergleed weer in der eeuwen schoot
en ieder vraagt: "Wat heeft het mij gebracht?"
Blikt in een wieg, waarin jongleven lacht,
of denkt aan 't droeve duister van de dood,
waarachter zich de gouden poort ontsloot
en iemand inging, die nu op ons wacht,
tot ná het donker van de wereldnacht
het glimmen aanvangt van Gods morgenrood.

Het oude jaar wendt even achteruit
het oog,
dat vangt nog 't wazig schemerlicht
van het verleden, maar Gods hand ontsluit
een nieuwe toekomst, die nog vóór ons ligt.
De blik glijdt daarin zoekende vooruit
en vindt de glimlach van Gods aangezicht.

A HAPPY NEW YEAR 1962

It is not so easy to try to write something about the coming new year, when it is still weeks gefore Christmas. Yet, here I am, trying to get the first Women's' page ready for the new year. After all, it is just going to be a day like any other day, so what will I write about? With the celebration of Jesus' birthday it is different. There is enough to talk on or write about Christmas. But the new year! Most of us like to think of the new year as a new beginning. We hope for things to be better or different.

The other week when visiting the home for the aged people in our fair town, we talked about the coming new year.

One lady did not think much of the change from one year to the other.

"One day is just as boring and lonesome, as the other is", she said. "When I moved in here, my children and friends assured me, that *this* was just the place for me to be". And: "don't worry, mother, you will not feel lonesome, there are so many ladies to talk with and we will visit you as often as we can". That's what they said. But how often do they come? Just when they happen to be in town anyway. And they only stay for half an hour, at the most.

What change will the new year bring for persons like us. "Oh, come on, Bessie", another lady replied quietly, "it is not really that bad. We have a nice time ever so often and think how lucky you are with your good health. And your good legs to walk with, too! Look at me. I can only move around with the aid of my cane. Oh, I am quite satisfied with my life the way it is now, only, I *do* hope and pray to the good Lord that I don't have to endure so much pain next year".

Meanwhile, I was just sitting there and listening, putting in a few words here and then. I thought, it seemed to be the same with all of us, whether we are young or old like those cared for.

We like to complain about this or that, and when a new year approaches us again, we hope for more of this and less of that! Oh, but lucky for us, most of the time, when we are busy complaining, we meet someone who points out to us the many blessings we receive from God, hour after hour, day after day!

That same day I received a letter in the mail from Mrs. Stad. Many of our readers will remember her letter which appeared in this same page years ago and in which she told us of her little boy, who would never be able to walk. If ever a mother had a hard time in bringing up a child, it was this mother. She wrote that Theo had been away for almost a year. He had operations on his hip, so, now he could sit up a little better. She rides him along in a wheel-chair, which was a gift from the congregation of Smithers. In this way the congregation proved that they wanted to share the burdens of the Stad family. Do you know what she wrote? Life is wonderful! Just imagine! Yes, I know she means it and I'll bet she is smiling when she pushes her (no longer small) boy along the sidewalks of her town, or over the "dirt" roads, she mentioned. Come to think of it, would not this be a nice new years resolution for all of us, to say every day again: life is wonderful!

A happy new year to all of you and may you find your life being wonderful.

A Happy New Year to You

New mercies, new blessings, new light on thy way;
New courage, new hope and new strength for each day;
New notes of thanksgiving, new chords of delight,
New praise in the morning, new songs in the night
New wine in thy chalice, new altars to raise;
New fruits for thy Master, new garments to praise;
New gifts from His treasures, new smiles from His face;
New streams from the Fountain of infinite grace;
New stars for thy crown, and new tokens of love;
New gleams of the glory that waits thee above;
New light of His countenance, full and unpriced;
All this be the joy of thy new life in Christ!

New Year Resolutions

A little less impatient with those we deem
too slow;
A little less of arrogance because of all we
know;
A little more humility, seeing our worth is
sight;
We are such trival candles, compared to stars
at night!
A little more forgiving and swifter to be
kind;
A little more desirious the work of praise to
find;
The word of praise to utter and make a heart
rejoice;
A little bit more careful to speak with gentle
voice;
A little more true eagerness to understand
each other;
A little more real striving to help a Sister
or a Brother;
A little more high courage to each task
that must be done;
These be our Resolutions — and God help
everyone!

MARANATHA KALENDER VOOR 1962

Van de uitgeversmaatschappij J. H. Kok N.V. te Kampen kregen wij een present exemplaar van de Maranatha Kalender, voor velen onzer een oude bekende.

Op het schild is dit jaar een tekening afgedrukt van de kunstenaar J. Pander, voorstellende Daniel in Babel. Zoals bekend vertelt de Bijbel ons dat Daniel drie maal per dag bad, terwijl hij keek in de richting van Jerusalem. Wij hebben veel waardering voor deze mooie tekening, die inderdaad een sieraad aan de wand zal zijn.

De voorzijde der kalenderblaadjes werd geschreven door Dr. H. J. Langman, Ned. Herv. predikant te Amsterdam en Ds. J. Overduin, Geref. predikant te Veenendaal.

Wij bevelen deze kalender hartelijk aan. Zij is in Canada verkrijgbaar bij de meeste Nederlandse boekhandelaren. D.F.

Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

Nu ik deze brief schrijf, bestemd voor de jaarwisseling, leven we nog in de Adventstijd. Dagelijks rollen de kaarten met de wensen voor een vrolijk Kerstfeest en een gelukkig 1962 onze mailbox binnen. Het is alles zo vriendelijk gemeend en bedoeld, dit elkaar het beste toewensen, maar elk jaar verdeel ik deze kaarten bijna onbewust in twee groepen: de wensen, die zin hebben, en de wensen, die wel even oprecht gemeend, maar in zichzelf waardeloos zijn.

Deze laatste groep komt van mensen, voor wie dit wisselen van gelukwensen slechts een traditie is, die bij "the season" hoort. Zij wensen je een vrolijk Kerstmis, zonder ook maar het flauwste besef te hebben waarom we eigenlijk Kerstfeest vieren. Hun wens voor een gelukkig Nieuwjaar wordt verzonden met gekruiste vingers en de gedachte: we zullen er het beste van hopen, maar tjonge, ik houd mijn hart vast . . . Dit zijn de mensen, die geen grond onder de voeten hebben, en wie zal dan hun gedachtegang niet kunnen begrijpen? Het is nu toch voor ieder, die ook maar uit de verte meeleeft met het wereldgebeuren, een tijd om je hart vast te houden.

De eerste groep kaarten is afkomstig van mensen, voor wie dit alles ook wel een traditie is geworden, maar die elk jaar opnieuw je iets te zeggen hebben: een boodschap van de Heer in Wie ze geloven, van de Rots, waarop ze bouwen. Een boodschap, met vriendschap speciaal voor jou uitgezocht, opdat je daaraan jezelf zou warmen en optrekken. In een kaart, die ik ontving, stond dit vers:

We thank Thee for this place in
which we dwell,
for the love that unites us,
for the peace accorded us this day,
*for the hope with which we expect
the morrow . . .*

en daaronder was geschreven: "The Lord is my light, whom shall I fear?" Het is deze kaart, die ik nu aan U allen geef onder de Schemerlamp, want hierin staat de boodschap, die ik op mijn beurt voor U heb uitgezocht!

We maken zo gemakkelijk de fout maar voetstoots aan te nemen, dat iemand, die een meelevend christen en kerkganger is, ook werkelijk bij voortduur "op de toppen staat", wat zijn geloof betreft. Tot we in een onverwacht gesprek opeens ontdekken, dat die ander helemaal niet vol vertrouwen is, maar gekweld wordt door twijfel, zorg en angst voor de toekomst. Dat hij niet op de top staat, maar diep in de put zit! En laten we nu maar eerlijk zijn: wie van ons zit nooit eens in de put? We zijn dan eventjes geen stap vooruit bij de mensen, die geen Rots hebben om op te bouwen. Het zijn de tijden, waarop wij evenals zij ons hart in beide handen houden en geen glimp licht meer zien.

Zoveel moeilijkheden, zoveel pijn, zoveel verdriet is er in de wereld — soms in ons persoonlijk leven of in een leven vlak naast ons — dat het ons naar de keel kan vliegen: God, hoe is het mogelijk, bent U er nog wel Nu denk ik eerst aan een jong gezin in onze kring, waarvan de vader onlangs overleed. Een oudere lezeres in Holland schreef me daarover: "Ik las net in C.C. de overlijdensadvertentie van een jonge man, 37 jaar, terwijl zijn vrouw een dag na de begrafenis nog een kindje kreeg. Wat een zwaar kruis krijgt deze vrouw te dragen, alleen zeven kinderen groot te brengen. Als je er voor staat, dan denk je: dat kan nooit! Maar ook hier is het weer, dat God kracht naar kruis geeft".

Deze woorden geef ik hier nu ook door . . . aan de mij onbekende Canadese lezerses, die zo zwaar getroffen werd. Want dit zijn geen lege woorden van iemand, die niet beseft waarover ze spreekt. Dit is de troost van een vrouw, die op haar 35ste jaar haar man verloor, zonder enig inkomen met kleine kinderen achterbleef en ook na korte tijd nog een baby kreeg. Zij heeft het moeilijk gehad, maar God gaf haar inderdaad kracht naar kruis. En woont niet dezelfde Heer vandaag in Canada, als toen in Holland?

Maar zelfs als we niet zo'n groot verdriet te dragen krijgen, dan kan de toekomst ons zwart lijken. Vergis U niet: ook onder ons maakt de angst voor een wereldoorlog heel wat slachtoffers. Elke Zondag horen wij wel vanaf de kansel de proclamatie van Koning Jezus, die alle macht in hemel en op aarde heeft. Elke dag lezen wij thuis wel de bijbel en bidden "Uw Rijk kome". (Waarbij we vaak vergeten, dat dit Rijk wel eens uitgebreid kan worden op een wijze, die ons helemaal niet uitkomt). Maar we horen ook elke dag de nieuwsberichten over de radio en lezen de krant, die vol gruwelen en oorlogsdreiging staat. De rillingen lopen ons over de rug, wanneer we een ogenblik ons trachten voor te stellen, wat er zou gebeuren wanneer de machtswaarzin niet meer in toom gehouden werd.

Twee jaar geleden las ik Nevil Shute's "On the Beach" en was er een week ondersteboven van. Goed bezien is het een genade, dat slechts weinige mensen zijn voorstellingsvermogen bezitten.

Deze maand las ik in een onzer Canadese weekbladen een artikel, getiteld "Shelter dilemma". De schrijver had verscheidene mensen van alle rangen, standen en leeftijden geïnterviewd over de vraag of de bouw van een "family shelter" aan te raden en moreel verantwoord is. De antwoorden liepen zeer ver uiteen: van een volstrekt van de hand wijzen tot schouderophalen en onvoorwaardelijk aanraden. Een heel begrijpelijke uitkomst, want onze regering heeft tot nu toe nog geen vaste koers, hoe zou dan de bevolking die hebben?

De thans bestaande toestand is eenvoudig de waanzin gekroond: shelters worden in het holst van de nacht gebouwd of gecamoufleerd als zwembaden en weet ik veel. Bezitters van een shelter zijn doodsbenauwd, dat buren en vrienden achter het bestaan van hun schuilhol komen. Dat is voor hèn alleen. Rabbi Gunther Plaut van Toronto merkte op: "Our pre-occupation with fallout and bomb shelters is fast becoming a national obsession. This is not planning for survival — this is planning for utter moral dissolution!"

Ik ben geneigd om de eerwaarde rabbi gelijk te geven: zonder dat er ook maar één bom gevallen is, hebben deze mensen hun vernis van naastenliefde en beschaving verloren. Voor hen is de derde wereldoorlog reeds begonnen, het gevecht van wilde dieren in de jungle, — het recht van de sterkste en de rijkste! In de States en ook in ons land maakt men zich tegenwoordig druk over de vraag, of de bezitter van een shelter het recht heeft zijn buurman als een hond neer te schieten, wanneer deze om verblijf in zijn schuilplaats komt vragen . . . Alles met het argument: dan had hij er zelf maar een moeten bouwen, toen het nog tijd was. Erger dan de oorlogsdreiging is deze totale ontwrichting . . . Heer, ontferm U over ons!

Wat zeggen christenen over het bouwen van shelters? Rev. Ademson van de Presbyterian Church maakte deze opmerking, die het overdenken waard is: "It is surely not the christian approach to sit down and give up or to panic over the fallout scare, but to find a way out". En een Rooms-Katholieke professor zei: "It is our christian duty to preserve the gift of life received from God. It's a person's real moral obligation to take every means to survive". Het is allemaal heel moeilijk, maar ik geloof, dat deze christenen inderdaad spraken in de lijn van Jezus' woorden in Mattheus 24. Er *moeten* wegen gevonden worden om onze bevolking te beschermen in een eventuele oorlog! Maar . . . de weg, die nu bewandeld wordt, is zondig en dwaas en zeker niet in overeenstemming met God's Woord.

Eén ding is me uit dit artikel glashelder geworden: n.l. het bouwen van shelters moet niet aan particuliere personen naar willekeur en vermogen overgelaten worden, het is de taak van de federale regering. In enkele Europese landen hebben de regeringen dit allang ingezien, daar wordt voor de veiligheid van de burgerbevolking gezorgd zonder onderscheid. Is het niet de opdracht van de kerken van Canada om gezamenlijk en met nadruk dit aan de regering voor te leggen? Als onze Prime Minister inderdaad de christen is, die hij voorgeeft te zijn, dan moet hij toch de eerste wezen om de grote geestelijke gevaren in de bestaande toestand te zien!

Wie van U meent, dat onder ons geen angst gevonden wordt, steekt als een struisvogel zijn hoofd in 't zand. Bij sommigen is die angst heel groot en wordt in een hoekje weggedrukt met de vroomklinkende opmerking: "God zal nooit een atoom-oorlog toelaten, want als het Westen vernietigd wordt, dan betekend dat het einde van het Christendom". Ja? Van dit laatste ben ik lang niet overtuigd. Eerder vrees ik, dat in God's ogen het z.g. christelijke Westen evenzeer met schuld beladen is, even afvallig is als het communistische wereldrijk. En welke theoloog schreef laatst zo kernachtig: "De tijd is nu niet ver meer, dat de Kaffers van Afrika zending bedrijven onder de afvallige naties van Europa, eens de wieg der christelijke beschaving"? Wat geldt voor Europa, geldt ook voor Noord Amerika . . . laten we de zaken maar niet mooier voorstellen dan ze zijn.

Met het bovenstaande wil ik natuurlijk niets zeggen over de mogelijkheid of onvermijdelijkheid van een wereldoorlog. Want in de eerste plaats hangt dit geheel af van God's plan met de wereld en Zijn komend rijk, en in de tweede plaats wordt ons in de bijbel nadrukkelijk verzekerd. dat Hij in dat plan rekening houdt met de Kerk, met "de zevenduizend, die de knieën voor Baäl niet gebogen hebgen". Sterker: Hij was bereid om de satansholen van Sodom en Gomorra te sparen voor het welzijn van tien rechtvaardigen! U ziet wel, dat we onze troost niet moeten putten uit holle menselijke argumenten, maar uit het Woord van God. Het bevel van de Here Jezus aan Zijn kerk *over heel de wereld* was, dat zij moesten schijnen als Zijn licht op de kandelaar. Als zij die taak werkelijk uitvoert, dan kan het nooit helemaal donker worden!

Angst is zo onverstaanbaar en menselijk . . . en veel sympathieker dan de lusteloosheid en het fatalisme, dat men ook onder ons aantreft. Je hoort zeggen: laten we deze zomer maar met vacantie naar X gaan, want het is waarschijnlijk onze laatste kans . . . of: ach, waarom zal ik me over dat plan zo druk maken, tegen die tijd hebben we toch al een bom op ons hoofd! Schouders worden opgehaald: het kan me niets schelen, wat geeft het allemaal! Het is deze houding, die uiteindelijk voert tot het bekende "Liever rood dan dood". Het is een lakse, misselijke en een christen onwaardige houding, die in wezen niets te maken heeft met de moedeloosheid, die elke gelovige wel eens overvallen kan.

U zegt, dat dergelijke uitspraken onder ons toch niet worden gehoord? Wordt wakker! Zelfs onder onze jongelui zijn reeds slachtoffers van dit fatalisme gevallen. Zo sprak ik enkele weken geleden nog met een highschool student, een jongen met een heldere kop, die vroeger dikwijls vertelde, dat hij wilde doorgaan voor ingenieur. Nu echter trekt hij wat met de schouders: "Ik ga liever wat verdienen dan dat ik nog zoveel jaar naar de universiteit loop. Er komt toch geen steek meer van terecht, en dan heb ik tenminste nog een beetje aan m'n leven gehad!" En hebt U al eens geluisterd naar de conversatie van jonge kinderen, kleine pukken, die elkaar ernstig vertellen: "We gaan nu gauw allemaal dood in de oorlog". De stakkerds horen niets anders meer, dus zo vreemd zou dit niet zijn, als . . . ja, als deze kinderen en deze jongelui maar niet uit medelevende christelijke gezinnen kwamen, waar de ouders hun toch met spoed een andere kijk moesten bijbrengen. De kwestie is nu: kunnen deze ouders dit nog, of zijn ze al te ver heen, ge- "brainwash"-d door de hardschreeuwende profeten van het noodlot?

Tijdens de tweede wereldoorlog werd er in Nederland door predikanten graag gepreekt uit het Boek der Psalmen. Nee, er is niets nieuws onder de zon! Ook toen zaten er mensen diep in de put en hadden daar alle reden voor: jonge mannen en vaders in het concentratiekamp of als opgejaagde dieren weggescholen in een onderduikplaats, kinderen halfverhongerd, moeders radeloos van het gepieker over hun geliefden en hun huishouding. De enige troost in zulke droevige omstandigheden was te vinden in het Woord van God.

Het is niet zo vreemd, dat een predikant dikwijls uitkwam bij de Psalmen. Want hebt U er wel eens lang genoeg bij stilgestaan, wat een ontzaglijk wonder dit is: David, die leefde honderden jaren voor de geboorte van Christus, dichtte liederen, die a.h.w. geschreven zijn voor de twintigste eeuw met haar fatalisme, angst, leugens en verschrikkingen. Psalm 4 b.v. is een van David's liederen, die naar het einde der tijden hoe langer hoe kostbaarder zullen worden in de ogen van de Kerk. Leest U die psalm nog eens aandachtig.

Wie, om welke reden ook — in zichzelf of in de wereld om hem heen — geen dankbaarheid opbrengt voor de zegeningen van vrijheid, vrede, broederschap in Christus en alle andere voorrechten, die we op dit moment nog genieten in ons land, staat niet alleen schuldig tegenover God, maar maakt zichzelf tegelijkertijd diep-ongelukkig. Want vreugde om wat we in het verleden ontvingen en een kinderlijk vertrouwen, dat de Gever het ook in de toekomst goed met ons maken zal, gaan hand-in-hand. Dàt kunnen we leren van David, de dichter in dienst van de Heilige Geest.

Ik hoop oprecht, lezeres, dat U volgend jaar uit Uw bijbel de kracht zult putten om te strijden tegen angst en moedeloosheid, zodat U grote en kleine kinderen telkens weer kunt wijzen op de Heer van hun doop, die ook de Heer is van hemel en aarde. We zullen het dan misschien nog wel moeilijk krijgen, maar Zijn woord in onze harten geeft ons vaste grond onder de voeten. En wie dat heeft in het jaar 1962, is rijker dan een millionnair!

Om u in 't rond
schept Hij u rust en zegen,
Hij geeft u kracht en licht op al
uw wegen,
en u en mij kent Hij gegrond.

Zo God u hoedt,
uw schut en hulp wil wezen,
dan hebt ge niets in 't groot heelal
te vrezen,
want Hij maakt alle dingen goed.

Met hartelijke groeten en beste wensen, UW SASKIA

Een woord van dank van Ds. H. J. Hegger

Het is mij een behoefte om langs deze weg een woord van dank te richten tot U allen, broeders en zusters in Canada.

Nu ik hier in Kortenhoef weer op mijn brommertje rondtoer in de mist van de "donkere dagen voor Kerstmis", voel ik pas goed hoezeer ik in Canada verwend werd, als ik in uw sleeën voortsuisde over de highways 401 enzovoort.

Het was in allerlei opzichten goed bij U te zijn. De kerken en scholen die overal met veel offers uit de grond rezen, straalden een warme gloed uit, en versterkten ook ons geloof.

De medewerking van de kerkelijke pers was treffend. Gelukkig tracht U nog steeds het evangelie van Gods volstrekte genade zuiver te houden, terwijl hier alles steeds meer dreigt te verwateren en het christendom verwordt tot een syncretistisch allegaartje. In Meppel woonde zelfs een dominee de Mis bij in toga bij de opening van een rooms-katholiek kerkgebouw.

Het is fijn dat ons toernee ook gezegend werd door goede contacten met zoekende rooms-katholieken. Uit een brief: "Ik ben moeder van . . . kinderen. Ik heb de hele week strijd in me gehad of ik naar U zou gaan luisteren, ja of neen. De priesters zeiden tegen mij: Je moet dat blaadje "in De Rechte Straat" maar verscheuren. Dat is het beste wat je doen kunt. — Maar ik antwoordde: Ik kan mijn verstand toch niet op de drempel van de rooms-katholieke kerk achterlaten. — En ik ben toch gegaan. En ik ben er erg blij mee. — Ik ga nu voor goed doorzetten. Ds. . . . zal mij een Bijbel brengen, die ik rustig voor mijzelf wil gaan lezen en ik hoop daardoor antwoord op mijn vele vragen te krijgen".

Toen ik thuis kwam, lag er een stapel correspondentie op mij te wachten. Pijnlijke brieven zoals deze: "Iemand gaf mij uw boekjes "In De Rechte Straat". Ik nam ze mee naar huis en ik heb ze in mijn schrijfmap in mijn kamer gelegd; nu heb ik ze allemaal gelezen en ik moet er telkens aan denken . . . Ik *kan* niet meer naar de rooms-katholieke kerk gaan; allang niet meer. Alles is niet waar. Ik verlang naar een levende Jezus. Ik ben verdwaald, maar alles is zo moeilijk als moeder van een groot gezin . . . Steeds weer die twijfel en de gedachte: Het is niet waar. Het vagevuur en Lourdes, ik kan er niet in geloven . . . Wilt U, alstublieft, aan ons gezin denken, U die de macht van Rome gelukkig kent, want wat U beweert, is waar . . . Als ik soms in mijn ellende op mijn kamer heen en weer loop, dan roep ik soms ineens: Jezus, help mij, denk aan mij".

Maar ook brieven die spreken van de overwinning in Jezus Christus. Zoals deze van mevrouw van Herk te Berkenwoude (Zij gaf mij verlof haar naam te vermelden). "Op de allereerste plaats mijn hartelijkste dank voor de hulp en de leiding, die ik mocht ondervinden op mijn pad naar de waarheid in Jezus, onze Heer. Hoe heerlijk is het te mogen zeggen: wat een vreugde en geluk ik moch vinden, nu ik Jezus als mijn verlosser en middelaar heb leren kennen en voor goed gevonden. Mijn hart zingt van vreugde om dit grote geluk. Jezus de oneindige, de Machtige heeft Zich over mij, zondares, ontfermd en mij liefdevol opgenomen. Vooral de blaadjes "In De Rechte Straat" hebben mij gebracht tot die grote stap om de rooms-katholieke kerk voor goed te verlaten. Daarom, hoe heerlijk, gaan mijn man en ik samen op belijdenscatechisatie. In uw boek "Jezus boeide mij" doet u een beroep op ex-rooms-katholieken om een getuigenis te schrijven. Ook dit zou ik graag willen doen, opdat door middel van ons getuigenis vele rooms-katholieken Jezus mogen aannemen als hun verlosser en volkomen Zaligmaker".

Mag ik tenslotte vragen om met ons verenigd te blijven in het gebed, in de smeking om hen die worstelen om het Licht, dikwijls in uiterst moeilijke omstandigheden, — en verenigd in de dankzegging en de lofprijzing omdat God in Zijn barmhartigheid telkens weer zondaars redt en toevoegt aan de gemeente die zalig wordt.

H. J. Hegger

Maritimes Matinee

Voor onze regering in Ottawa zijn de provincies aan de Atlantische Oceaan een zorgenkind. Op economisch gebied komt the Maritimes achteraan en de levensstandaard is dan ook de laagste in Canada. Onze Prime-minister heeft weer zijn belangstelling voor onze problemen getoond door ons een bezoek te brengen. In New Foundland heeft hij vele handen geschud en kwistig present exemplaren van The Bill of Rights uitgereikt. Op Prince Edward Island heeft de Prime-minister ons weer hoop gegeven dat eenmaal een vaste verbinding zal tot stand komen tussen het Prince Edward Island en het vaste land New Brunswick, een afstand van negen mijles. De regering in Ottawa spandeert tijd, energie en geld om ons te helpen, en dat wordt gewaardeerd. Alleen maar die steun en dat geld moeten voor ons allen een aansporing zijn om hard te werken en ons best te doen dat ook op het economisch terrein the Maritimes de bijzondere zorg van Ottawa niet meer nodig heeft.

Indien er zaken zijn waarin the Maritimes achter aan komt, gelukkig zijn er ook lichtpunten en zaken waarin wij vooraan komen. We denken hier aan het onderwijs. Ook op dit terrein willen we eerst weer de donkere zijde aanstippen, en we denken aan de salarissen voor onze onderwijzers en professors. Een professor in Canada ontvangt een gemiddeld salaris van $ 7000,— per jaar, maar in the Maritimes is dat maar gemiddeld $ 5000,—. U zult zeggen, dan zal er niet veel animo zijn onder de professoren om te gaan doceren op universiteiten in de Atlantische provincies. En misschien vraagt U zich af: zijn er wel Universiteiten in the Maritimes? Ja die zijn er, vier in Nova Scotia, acht in the Maritimes, en misschien ben ik er nog wel een vergeten. Gezien de dunne bevolking, is er over geklaagd dat the Maritimes te veel universiteiten heeft. Toch ligt het aantal studenten dat de Universiteiten bezoekt, in verhouding tot het bevolkingsaantal, in the Maritimes veel hoger dan in de West, Alberta en British Columbia. The Maritimes Universiteiten worden druk bezocht en ondanks de lage salarissen staat het onderwijs op zeer hoog peil. Met trots beroemt men zich, en ditmaal terecht, op de oudste traditie, op de vele vooraanstaande en leidinggevende figuren, ook thans in onze regering, die in the Maritimes hun opleiding hebben genoten.

En dat zijn niet alleen de drie grote universiteiten, Mount Allison in New Brunswick, Dalhousie in Halifax en Acadia in Wolfville, die geregeld van zich laten horen en telkens in het nieuws zijn aan te treffen, maar ook de kleinere universiteiten spreken een taal en laten een geluid horen, waar mee we het wel niet lang altijd eens zijn, maar dat toch doorklinkt wijd en zijd in onze Canadese dreven. Laat ik slechts één voorbeeld geven. Ik denk aan Sister Berchmans, het onbetwistbare hoofd van Mount Saint Vincent Academy in Halifax. Misschien kent U Sister Berchmans. Wij hebben haar nooit persoonlijk ontmoet, maar toch kennen we haar. Wij hebben ons een beeld gevormd van Sister Berchmans, een krachtige energieke vrouw, een persoonlijkheid die respect afdwingt en aan wie de leiding van een universiteit is toevertrouwd. Ja, wij kennen Sister Berchmans, en van niemand anders dan juist van haar hadden wij de opmerking verwacht die wij aan U willen doorgeven, geachte lezers. Sprekend over effectief onderwijs, maakte Sister Berchmans deze opmerking! "If parents would during the two years of schooling, grades nine and ten, oppose rigidly such a thing as steady dating, they would do great service to their children".

Het onderwerp "dating" heeft veel belangstelling in onze kringen en vormt voor vele ouders een probleem. Weet U wat Sister Berchmans U adviseert? Niet alleen dat U Uw kinderen van 15 en 16 jaar hieraan absoluut niet laat meedoen, maar ook dat U deze verderfelijke gewoonte tegengaat en met alle middelen U ten dienste bestrijdt. Dating op jeugdige leeftijd is een ondermijning van het ouderlijk gezag, en vormt een ernstig gevaar voor het opgroeiende kind. Volgens ons lijfblad the Chronicle-Herald is dating "a social pattern which is exclusively North American parallelled possibly only by the institution of child marriage elsewhere, and it is difficult to find even one thing to be said in its favour".

Op de bodem aller vragen ligt de wereld zonde-schuld. De Chronicle Herald houdt daar geen rekening mee. Maar in Sister Berchmans advies gevoelen wij doorklinken de van God gegeven verantwoordelijkheid die de ouders hebben, om de kinderen te beschermen, te leiden in een wereld waar de zonde en de wetteloosheid bij onze voordeur staan, en in vele gevallen reeds de kamer zijn binnengedrongen. Dating op jeugdige leeftijd, nee, daar zijn we in the Maritimes niet voor. "It produces" om nog even de bloemrijke taal van ons lijfblad te gebruiken, "precocity rather than poise, misery rather than maturity, and ultimately, in all too many cases, marital tragedy".

Sister Berchmans dringt aan op herstel van de gezagsverhouding in het gezin, op goede ontspanning en interesses voor de opgroeiende jeugd, bovenal op gezamelijke actie van de ouders om dit kwaad tegen te gaan.

Ik ga hier niet een verhandeling geven over de roeping en taak van het gezin maar wel hebben wij gedacht aan de bekende woorden van dat gedicht, waarin dat land gezegend is, waarin gezinnen gevonden worden,

waar Vader en Moeder en kinderen
Jezus eren —
en weten dat Zijn oog hen gadeslaat
die hun arbeid doen als 'd arbeid
in dienst des Heren
Gods Naam ter eer en met een
stralend blij gelaat.

Welzalig 't Huis — o Heiland onzer
zielen —
waar Gij de vreugd, waar Gij de
vriend van zijt
waar allen saam voor God als
Vader knielen
en aan Zijn dienst zich ieder heeft
gewijd.

Waar aller oog blijft aan Uw
wenken hangen,
waar aller hart voor U van liefde
slaat,
waar aller mond U groot maakt
met gezangen,
waar aller voet op Uwe wegen
gaat.

Blue-nose

LUTHERSEN EN PRESBYTERIANEN

Naar de Persdienst van de Lutherse Wereld Federatie bericht, bestaan er in Amerika grote plannen om te komen tot een gesprek tussen Lutherse en Presbyteriaanse Kerken.

Het initiatief daartoe is uitgegaan van de Amerikaanse afdeling van de World Presbyterian Alliance, waarbij 12 kerken zijn aangesloten met een gezamenlijk aantal belijdende leden van meer dan 6½ millioen. *Lutherse Wereld Federate* wijst er op dat in Amerika de volgelingen van "de hervormde theologische traditie" over het algemeen Presbyterianen worden genoemd.

He voorstel van bovengenoemde organisatie werd in de eerste plaats gericht tot de Amerikaanse afdeling van de Lutherse Wereld Federatie waarvan het aantal gedoopte leden in totaal bijna 5,6 millioen bedraagt.

Daarnaast is er echter de bekende Lutherse Kerk "Missouri Synod" die 2.900.000 leden telt. Deze wil men ook uitnodigen, evenals verschillende Presbyteriaanse Kerken die niet bij de World Presbyterian Alliance zijn aangesloten. Het is de bedoeling dat alle belangrijkste kerken zowel van de Luthersen als van de Presbyterianen aan dit gesprek zullen deelnemen. Men heeft niet het voornemen over kerkelijke vereniging te spreken. De gesprekken zullen zuiver theologisch zijn.

Men wil de theologische betrekkingen tussen de Lutherse en de Presbyteriaanse kerken onderzoeken, "om na te gaan in welke mate verschillen, die in het verleden deze gemeenschappen hebben verdeeld, ook nu nog beletselen vormen voor wederzijds begrip".

Als de vraagstukken waarover in het verleden de meeste strijd is gevoerd worden genoemd het Avondmaal, de Christologie, verkiezing en praedestinatie, kerkorde en kerkelijke tucht.

De bedoeling is de eerste samenkomst tussen Lutherse en Presbyteriaanse theologen te houden in januari 1962, de volgende in het voorjaar van 1963 en een derde in het voorjaar van 1964. De juiste data en de plaats van samenkomst zijn nog niet vastgesteld.

Verwacht wordt dat de gesprekken zullen worden gevoerd tussen 16 theologen, wier namen binnenkort zullen worden bekend gemaakt. De Amerikaanse afdeling van de World Presbyterian Alliance en de Amerikaanse afdeling van de Lutherse Wereld Federatie zullen elk door 6 personen worden vertegenwoordigd, twee zullen de Lutherse Missouri Synod vertegenwoordigen, en er zullen twee vertegenwoordigers zijn van de Presbyteriaanse of Hervormde Kerken die geen lid zijn van de World Presbyterian Alliance, maar de wens hebben uitgesproken aan deze discussies deel te nemen. (ICN)

GROOTSTE BRUG VAN EUROPA WORDT 8 MIJL LANG

Het is niet mis wat men daar in Portugal gaat doen. Men gaat er n.l. de langste brug van Europa bouwen en dat wil toch wel iets zeggen, gezien de technische meesterwerken die op dat gebied dit werelddeel reeds bezit. In 1965 moet de brug geheel gereed zijn, overeenkomstig een kontrakt met het bedrijf dat de brug gaat bouwen. De brug zal de rivier Taag, bij Lissabon, overspannen en het gehele bouwwerk wordt ruim 8 mijl lang. Daarmede wordt deze brug de langste van Europa en dat zal zij blijven totdat de Denen hun brug over de Grote Belt gaan bouwen. Die brug krijgt een lengte van 12 mijl hetgeen dus langer is dan de brug bij Lissabon. Voorlopig krijgen de Portugezen het record in hun bezit en zij kunnen trots zijn op die brug.

Vier gescheiden rijbanen zal de brug bezitten en op verschillende plaatsen komen er langs deze rijbanen telefooncellen, opdat men in geval van nood de politiepost kan bellen. Over de hele lengte van 8 mijl zal ook regelmatig een inspektie-auto toezicht houden. De brugpeilers zullen ca. 28 meter diep in het water van de Taag komen te staan.

De brug is berekend voor een capaciteit van ca. 2500 auto's per uur. De kosten van het projekt worden geschat op ca. 150 miljoen dollar. Het werk zal worden uitgevoerd door de United States Steel Export Company.

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Onze nieuwe lijst

Voor 1 abonnee:

- WONINGRUIL, door M. E. 't Hart.
- HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
- DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
- HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
- JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE.
- DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2, 157 bladzijden.
- HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
- JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
- VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
- HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
- DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
- DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
- LUTHERS WERKEN.
- MENSEN RONDOM JEZUS, door Dr. J. H. Bavinck.
- MOEILIJKE KINDEREN.
- HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
- HET EVANGELIE VAN THOMAS, door Dr. R. Schippers.
- KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
- DE LEVENSROMAN VAN JOHANNES POST, door Anne de Vries.
- OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse woorden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)
- DE JEHOVA'S GETUIGEN EN DE BIJBEL, door Ds. H. J. Spier.
- DE WELEERWAARDE HEER, door Ds. M. E. Voilà. (Belevenissen van een dominee.)
- VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.
- SINNE- EN MINNEBEELDEN, door Jacob Cats.
- UIT CATACOMBEN EN WOESTIJNZAND, door Dr. H. Mulder. (Levenstekenen van de eerste Christenen.)
- KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen. (Een verzameling gedichten naar thema.)
- BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong en Wim Zaal. (In kort bestek. Een levens- en persoonlijkheidsbeeld van een der grootste figuren uit onze historie.)

Voor 2 abonnees:

- PREY TO SATAN, door W Vander Sluys.
- IN THE MIRROR, door Prof. J. H. Kromminga.
- LANDVERHUIZERS (trilogie in één band), door P. J. Risseeuw.
- GEERT DAMMERS (trilogie in één band), door Aart Romijn.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

Aangebracht door:

Naam ....

Post-adres ....

Aanbrengpremie:

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES: